

POSTĘPOWANIE KARNE PRAWO KARNE WYKONAWCZE

Wzory pism z komentarzem

Michał Błoński

EDYTOWALNE WZORY PISM DOSTĘPNE
NA STRONIE INTERNETOWEJ

Materialy uzupełniające na stronie:
<https://www.profinfo.pl/materialy-dodatkowe>
będą dostępne do 31 grudnia 2027 r.

Jeżeli w książce nie ma zdrapki
z kodem aktywacyjnym,
prosimy o kontakt
tel. 801 04 45 45

POSTĘPOWANIE KARNE PRAWO KARNE WYKONAWCZE

Wzory pism z komentarzem

Michał Błoński

Stan prawny na 6 sierpnia 2025 r.

Recenzent

Prof. dr hab. Maria Rogacka-Rzewnicka

Wydawczyni

Monika Pawłowska

Redaktorka prowadząca

Gierłowska Katarzyna

Opracowanie redakcyjne

Violet Design

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

prawolubni

Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty.

Szanujmy prawo i własność

Więcej na www.legalnakultura.pl

Polska Izba Książki

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2025

ISBN 978-83-8390-715-4

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. + 48 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

WYKAZ SKRÓTÓW	25
---------------	----

PRZEDMOWA	27
-----------	----

I. UMORZENIE I ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA; SYGNALIZACJA

1. Wniosek o umorzenie postępowania z uwagi na niecelowość jego prowadzenia (art. 11 § 1 k.p.k.)	33
2. Wniosek o zawieszenie postępowania z uwagi na niecelowość jego prowadzenia (art. 11 § 2 k.p.k.)	36
3. Wniosek o umorzenie postępowania z uwagi na niecelowość jego prowadzenia (art. 11 § 1 k.p.k.)	38
4. Wniosek o ściganie (art. 12 § 1 k.p.k.)	40
5. Wniosek o ściganie z wyłączeniem osoby najbliższej (art. 12 § 2 k.k.)	43
6. Cofnięcie wniosku o ściganie w postępowaniu przygotowawczym (art. 12 § 3 k.p.k.)	45
7. Cofnięcie wniosku o ściganie w postępowaniu sądowym (art. 12 § 3 k.p.k.)	47
8. Wniosek o umorzenie postępowania z powodu niepopelnienia czynu (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.)	49
9. Wniosek o umorzenie postępowania z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia (art. 17 § 1 pkt 1 w zw. z art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k.)	52
10. Wniosek o umorzenie postępowania z powodu braku znamion czynu zabronionego (art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.)	54
11. Wniosek o umorzenie postępowania z powodu znikomego stopnia społecznej szkodliwości czynu (art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.)	56

12. Wniosek o umorzenie postępowania z powodu niepodlegania karze (art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k.)	59
13. Wniosek o umorzenie postępowania z powodu przedawnienia karalności czynu (art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.)	62
14. Wniosek o umorzenie postępowania wobec prawomocnego zakończenia postępowania karnego przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn (art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.)	65
15. Wniosek o umorzenie postępowania wobec niepodlegania orzecznictwu polskich sądów karnych (art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k.)	68
16. Wniosek o umorzenie postępowania wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.)	70
17. Wniosek o umorzenie postępowania wskutek konsumpcji skargi publicznej (art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.)	73
18. Wniosek o umorzenie postępowania przygotowawczego i przekazanie sprawy Policji w celu wystąpienia z wnioskiem o ukaranie do właściwego sądu (art. 17 § 1 pkt 2 i art. 18 § 1 k.p.k.)	76
19. Zażalenie w związku z ukaraniem karą pieniężną za nieudzielanie wyjaśnień (art. 19 § 3 k.p.k.)	78
20. Wniosek o zawiadomienie okręgowej rady adwokackiej o rażącym naruszeniu przez obrońcę obowiązków procesowych (art. 20 § 1 k.p.k.)	80
21. Wniosek o zawieszenie postępowania przygotowawczego (art. 22 § 1 k.p.k.)	82
22. Zażalenie na postanowienie prokuratora o zawieszeniu postępowania przygotowawczego (art. 22 § 2 k.p.k.)	85
23. Zażalenie na postanowienie sądu o odmowie podjęcia zawieszonego postępowania (art. 22 § 2 k.p.k.)	87
24. Wniosek o skierowanie sprawcy do postępowania mediacyjnego (art. 23a § 1 k.p.k.)	89

II.

WŁAŚCIWOŚĆ SĄDU; WYŁĄCZENIE SĘDZIEGO I INNYCH UCZESTNIKÓW PROCESU

1. Wniosek o wystąpienie przez sąd właściwy do sądu apelacyjnego o przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi okręgowemu (art. 25 § 2 k.p.k.)	93
2. Wniosek o wyłączenie sprawy do odrębnego rozpoznania (art. 34 § 3 k.p.k.)	96
3. Wniosek o stwierdzenie niewłaściwości miejscowej sądu i przekazanie sprawy do sądu właściwego miejscowo (art. 35 § 1 k.p.k.)	99

4. Zażalenie na postanowienie sądu o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy sądowi właściwemu (art. 35 § 3 k.p.k.)	102
5. Zażalenie na wydane na rozprawie postanowienie sądu o stwierdzeniu swej niewłaściwości i przekazaniu sprawy sądowi właściwemu (art. 35 § 2 k.p.k.)	105
6. Wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na to, iż większość osób, które należy wezwać na rozprawę, zamieszkuje blisko tego sądu, a z dala od sądu właściwego (art. 36 k.p.k.)	108
7. Wniosek o wystąpienie do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.)	112
8. Wniosek o wystąpienie do sądu apelacyjnego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w celu uniknięcia przedawnienia karalności czynu (art. 11a p.w.k.p.k.)	116
9. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na to, że był świadkiem czynu (art. 40 § 1 pkt 4 k.p.k.)	118
10. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na to, że brał udział w sprawie jako obrońca (art. 40 § 1 pkt 5 k.p.k.)	120
11. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na to, że wydał zaskarżone orzeczenie (art. 40 § 1 pkt 6 k.p.k.)	122
12. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na to, że brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone (art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k.)	124
13. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na to, że brał udział w wydaniu orzeczenia, co do którego wniesiono sprzeciw (art. 40 § 1 pkt 9 k.p.k.)	127
14. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na wątpliwości co do jego bezstronności, zgłoszony przed otwarciem przewodu sądowego (art. 41 § 1 k.p.k.)	129
15. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na wątpliwości co do jego niezawisłości (art. 41 § 1 k.p.k.)	133
16. Wniosek o zbadanie niezawisłości i bezstronności sędziego (art. 42a § 3 p.u.s.p.)	135
17. Wniosek o wyłączenie sędziego z uwagi na wątpliwości co do jego bezstronności, zgłoszony po otwarciu przewodu sądowego (art. 41 § 2 k.p.k.)	138
18. Wniosek o wyłączenie prokuratora z uwagi na wątpliwości co do jego bezstronności (art. 41 § 1 w zw. z art. 47 § 1 k.p.k.)	140
19. Wniosek o wyłączenie funkcjonariusza prowadzącego dochodzenie z uwagi na to, że był świadkiem czynu (art. 40 § 1 pkt 4 w zw. z art. 47 § 1 k.p.k.)	142

III.

STRONY I ICH PRZEDSTAWICIELE PROCESOWI

1. Wniosek o orzeczenie obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 k.k.)	147
2. Wniosek o orzeczenie zakazu zbliżania się połączonego z obowiązkiem czasowego opuszczenia wspólnie zajmowanego lokalu (art. 41a § 1a k.k.)	150
3. Oświadczenie o wykonywaniu praw nieporadnego pokrzywdzonego (art. 51 § 3 k.p.k.)	152
4. Oświadczenie pokrzywdzonego o woli działania w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego (art. 54 § 1 k.p.k.)	154
5. Oświadczenie o ustanowieniu się pełnomocnikiem oskarżyciela posiłkowego (art. 54 § 1 k.p.k.)	156
6. Zażalenie na postanowienie o odmowie dopuszczenia małoletniego pokrzywdzonego do udziału w sprawie w charakterze oskarżyciela posiłkowego (art. 56 § 2 k.p.k.)	158
7. Subsydiarny akt oskarżenia (art. 55 § 1 i 2 k.p.k.)	161
8. Oświadczenie pokrzywdzonego o przyłączeniu się do postępowania wszczętego wskutek wniesienia subsydiarnego aktu oskarżenia (art. 55 § 3 k.p.k.)	166
9. Oświadczenie oskarżyciela posiłkowego o odstąpieniu od oskarżenia (art. 57 § 1 k.p.k.)	168
10. Oświadczenie osoby najbliższej zmarłego oskarżyciela posiłkowego o przystąpieniu do postępowania w charakterze oskarżyciela posiłkowego (art. 58 § 1 k.p.k.)	170
11. Oświadczenie pokrzywdzonego o przyłączeniu się do postępowania w charakterze oskarżyciela prywatnego (art. 59 § 2 k.p.k.)	172
12. Wniosek pokrzywdzonego o wszczęcie przez prokuratora postępowania o czyn ścigany z oskarżenia prywatnego (art. 60 § 1 k.p.k.)	174
13. Oświadczenie o wstąpieniu w prawa zmarłego oskarżyciela posiłkowego (art. 61 § 1 k.p.k.)	177
14. Wniosek obrońcy o zezwolenie na porozumiewanie się z podejrzanym tymczasowo aresztowanym pod nieobecność innych osób (art. 73 § 1 k.p.k.)	179
15. Zawiadomienie oskarżonego o zmianie miejsca pobytu (art. 75 § 1 k.p.k.)	181
16. Zażalenie na postanowienie sądu o zatrzymaniu i przymusowym sprowadzeniu (art. 75 § 3 k.p.k.)	183
17. Wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu (art. 78 § 1 k.p.k.)	187
18. Wniosek o wyznaczenie nowego obrońcy z urzędu w miejsce obrońcy dotychczasowego (art. 81 § 2 k.p.k.)	190

19. Wniosek o cofnięcie wyznaczonego obrońcy z urzędu (art. 79 § 4 k.p.k.)	192
20. Ustanowienie obrońcy z wyboru (art. 83 § 1 k.p.k.)	194
21. Informacja obrońcy o braku podstaw do wniesienia kasacji (art. 84 § 3 k.p.k.)	196
22. Zażalenie na postanowienie o stwierdzeniu sprzeczności interesów oskarżonych reprezentowanych przez tego samego obrońcę (art. 85 § 2 k.p.k.)	199
23. Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (art. 88 § 1 w zw. z art. 78 § 1 k.p.k.)	202

IV. CZYNNOŚCI PROCESOWE

1. Wniosek o sprostowanie orzeczenia (art. 105 § 1 k.p.k.)	207
2. Zażalenie na sprostowanie orzeczenia (art. 105 § 4 k.p.k.)	211
3. Zażalenie na postanowienie o odmowie sprostowania orzeczenia (art. 105 § 4 k.p.k.)	213
4. Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności orzeczeniu podlegającemu wykonaniu w drodze egzekucji (art. 107 § 1 k.p.k.)	215
5. Wniosek o przywrócenie terminu zawitego (art. 126 § 1 k.p.k.)	217
6. Wniosek o przywrócenie terminu zawitego połączony z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia (art. 126 § 1 i art. 127 k.p.k.)	220
7. Zażalenie na postanowienie o odmowie przywrócenia terminu zawitego (art. 126 § 3 k.p.k.)	222
8. Informacja o zmianie adresu pobytu (art. 139 k.p.k.)	225
9. Wniosek o wydanie kopii zapisu obrazu lub dźwięku (art. 147 § 4 k.p.k.)	227
10. Wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy (art. 152 k.p.k.)	229
11. Wniosek o udostępnienie akt sprawy w postępowaniu sądowym (art. 156 § 1 k.p.k.)	232
12. Wniosek o umożliwienie sporządzenia odpisów z akt sprawy w postępowaniu sądowym (art. 156 § 1 k.p.k.)	234
13. Wniosek o wydanie kserokopii dokumentów (art. 156 § 2 k.p.k.)	236
14. Wniosek o udostępnienie akt sprawy w postępowaniu przygotowawczym (art. 156 § 5 k.p.k.)	238
15. Wniosek o umożliwienie sporządzenia odpisów z akt sprawy w postępowaniu przygotowawczym (art. 156 § 5 k.p.k.)	241

16. Wniosek o udostępnienie akt podejrzanemu w zakresie zawierającym dowody wskazane we wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania (art. 156 § 5a k.p.k.)	243
17. Zażalenie na odmowę udostępnienia akt w postępowaniu przygotowawczym (art. 159 k.p.k.)	245
18. Wniosek o odtworzenie akt (art. 160 § 1 k.p.k.)	248

V. POSTĘPOWANIE DOWODOWE

1. Wniosek dowodowy (art. 167 k.p.k.)	253
2. Wniosek o przeprowadzenie dowodu w określony sposób (art. 169 § 2 k.p.k.)	256
3. Wniosek dowodowy złożony po wyznaczonym terminie (art. 167 w zw. z art. 170 § 1a k.p.k.)	258
4. Wniosek o konfrontację (art. 172 k.p.k.)	261
5. Wniosek o okazanie (art. 173 § 1 k.p.k.)	263
6. Wniosek o umożliwienie złożenia wyjaśnień na piśmie (art. 176 § 1 k.p.k.)	266
7. Wniosek o przesłuchanie świadka w drodze wideokonferencji (art. 177 § 1a k.p.k.)	268
8. Zażalenie na postanowienie o zezwoleniu na przesłuchanie zobowiązanego do zachowania tajemnicy adwokackiej (art. 180 § 2 k.p.k.)	270
9. Zażalenie na postanowienie o odmowie zezwolenia na przesłuchanie zobowiązanego do zachowania tajemnicy adwokackiej (art. 180 § 2 k.p.k.)	274
10. Zażalenie na postanowienie o odmowie zachowania w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka (art. 184 § 5 k.p.k.)	277
11. Wniosek o uchylenie postanowienia o zachowaniu w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka (art. 184 § 7 k.p.k.)	279
12. Zażalenie na postanowienie o odmowie uchylenia postanowienia o zachowaniu w tajemnicy okoliczności umożliwiających ujawnienie tożsamości świadka (art. 184 § 7 k.p.k.)	281
13. Wniosek o ponowne przesłuchanie przez sąd w trybie art. 185a k.p.k.	284
14. Wniosek o przesłuchanie przez sąd w trybie art. 185b k.p.k.	288
15. Wniosek o nieuwzględnienie wniosku dowodowego i zaniechanie ponownego przesłuchania przez sąd w trybie art. 185c § 1a k.p.k.	290

16. Wniosek o przesłuchanie świadka w trybie art. 185e k.p.k.	294
17. Wniosek o przesłuchanie świadka z udziałem biegłego psychologa (art. 192 § 2 k.p.k.)	296
18. Wniosek o powołanie biegłego (art. 193 § 1 k.p.k.)	299
19. Wniosek o wydanie opinii przez instytucję naukową lub specjalistyczną (art. 193 § 2 k.p.k.)	302
20. Wniosek o wyłączenie biegłego z powodów osłabiających zaufanie do bezstronności (art. 196 § 3 k.p.k.)	305
21. Wniosek o powołanie innego biegłego (art. 201 k.p.k.)	307
22. Wniosek o powołanie biegłych lekarzy psychiatrów w celu wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego (art. 202 § 1 k.k.)	310
23. Zażalenie na postanowienie o umieszczeniu oskarżonego na obserwacji psychiatrycznej (art. 203 § 4 k.p.k.)	313
24. Zażalenie na postanowienie o przedłużeniu umieszczenia oskarżonego na obserwacji psychiatrycznej (art. 203 § 4 k.p.k.)	317
25. Wniosek o dokonanie oględzin miejsca (art. 207 § 1 k.p.k.)	319
26. Wniosek o dokonanie oględzin i otwarcia zwłok (art. 209 § 1 k.p.k.)	321
27. Wniosek o dokonanie wyjęcia zwłok z grobu (art. 210 k.p.k.)	323
28. Wniosek o przeprowadzenie eksperymentu procesowego (art. 211 k.p.k.)	325
29. Wniosek o zarządzenie badania oskarżonego przez biegłego psychologa (art. 215 k.p.k.)	328
30. Zażalenie na zatrzymanie rzeczy (art. 217 § 1 w zw. z art. 236 k.p.k.)	330
31. Zażalenie na postanowienie o zażądaniu udostępnienia danych od operatora telefonii komórkowej (art. 218 § 1 w zw. z art. 236 k.p.k.)	333
32. Zażalenie na postanowienie o przeszukaniu (art. 219 § 1 w zw. z art. 236 k.p.k.)	335
33. Zażalenie na odmowę zwrotu rzeczy wobec braku zatwierdzenia zatrzymania lub przeszukania rzeczy (art. 230 § 1 w zw. z art. 236 k.p.k.)	338
34. Wniosek o wydanie rzeczy jako zbędnej dla potrzeb procesu (art. 230 § 2 k.p.k.)	340
35. Zażalenie na postanowienie o odmowie wydania rzeczy zbędnych dla potrzeb postępowania (art. 230 § 2 w zw. z art. 236 k.p.k.)	342
36. Zażalenie na postanowienie o złożeniu rzeczy do depozytu sądowego (art. 231 § 1 w zw. z art. 236 k.p.k.)	344

37. Zażalenie na postanowienie o zarządzeniu zniszczenia przedmiotów lub substancji (art. 232a § 2 w zw. z art. 236 k.p.k.)	347
38. Zażalenie na postanowienie o zarządzeniu kontroli i utrwalania rozmów (art. 237 § 1 w zw. z art. 240 k.p.k.)	350
39. Wniosek o zniszczenie utrwalonych zapisów treści rozmów, które nie mają znaczenia dla postępowania karnego (art. 238 § k.p.k.)	354

VI. ŚRODKI PRZYMUSU

1. Żądanie kontaktu z adwokatem przez osobę zatrzymaną (art. 245 § 1 k.p.k.)	359
2. Zażalenie na zatrzymanie (art. 246 § 1 k.p.k.)	361
3. Zażalenie na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie (art. 247 § 6 w zw. z art. 246 § 1 k.p.k.)	364
4. Zażalenie na postanowienie o tymczasowym aresztowaniu (art. 252 § 1 k.p.k.)	367
5. Zażalenie na postanowienie o zastosowaniu dozoru Policji (art. 252 § 2 k.p.k.)	372
6. Zażalenie na postanowienie o zastosowaniu poręczenia majątkowego (art. 252 § 2 k.p.k.)	375
7. Zażalenie na postanowienie o zastosowaniu zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem dokumentu uprawniającego do przekroczenia granicy (art. 252 § 2 k.p.k.)	378
8. Zażalenie na postanowienie o zawieszeniu w czynnościach służbowych (art. 252 § 2 k.p.k.)	381
9. Zażalenie na postanowienie o zastosowaniu dozoru warunkowego (art. 252 § 2 k.p.k.)	384
10. Oświadczenie pokrzywdzonego o rezygnacji z zawiadamiania o uchyleniu lub zmianie tymczasowego aresztowania (art. 253 § 3 k.p.k.)	387
11. Wniosek o uchylenie tymczasowego aresztowania (art. 254 § 1 k.p.k.)	389
12. Wniosek o zmianę wysokości poręczenia majątkowego (art. 254 § 1 k.p.k.)	392
13. Wniosek o zmianę warunków dozoru Policji (art. 254 § 1 k.p.k.)	394
14. Zażalenie na postanowienie o przedłużeniu tymczasowego aresztowania (art. 263 § 5 w zw. z art. 252 § 1 k.p.k.)	396
15. Wniosek o przyjęcie poręczenia majątkowego (art. 266 § 1 k.p.k.)	401
16. Cofnięcie poręczenia majątkowego (art. 269 § 3 k.p.k.)	403

17. Zażalenie na postanowienie o przepadku przedmiotu poręczenia majątkowego (art. 270 § 3 k.p.k.)	405
18. Powiadomienie poręczyciela o poczynaniach oskarżonego (art. 273 § 2 k.p.k.)	408
19. Wniosek o zastosowanie nakazu opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym (art. 275a § 1 k.p.k.)	410
20. Wniosek o wydanie listu żelaznego (art. 281 k.p.k.)	413
21. Zażalenie na postanowienie o odwołaniu listu żelaznego (art. 284 § 2 k.p.k.)	416
22. Zażalenie na postanowienie o ukaraniu świadka karą pieniężną (art. 285 § 1 k.p.k.)	419
23. Zażalenie na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie świadka (art. 285 § 2 k.p.k.)	422
24. Wniosek o uchylenie kary pieniężnej (art. 286 k.p.k.)	425
25. Zażalenie na postanowienie o aresztowaniu świadka (art. 290 § 2 k.p.k.)	427
26. Zażalenie na postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym (art. 293 § 3 k.p.k.)	430
27. Wniosek o uchylenie postanowienia o zabezpieczeniu majątkowym (art. 254 § 2 w zw. z art. 293 § 3 k.p.k.)	434

VII. POSTĘPOWANIE PRZYGOTOWAWCZE

1. Wniosek podejrzanego o przesłuchanie z udziałem obrońcy (art. 301 k.p.k.)	439
2. Zażalenie podejrzanego na czynność naruszającą jego prawa (art. 302 § 2 k.p.k.)	441
3. Zawiadomienie o przestępstwie ściganym z urzędu (art. 304 § 1 k.p.k.)	444
4. Zawiadomienie o przestępstwie ściganym na wniosek (art. 12 § 1 k.p.k.)	447
5. Wniosek pokrzywdzonego o wydanie potwierdzenia złożenia zawiadomienia o przestępstwie (art. 304b k.p.k.)	449
6. Zażalenie pokrzywdzonego na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego (art. 306 § 1 pkt 1 k.p.k.)	451
7. Zażalenie pokrzywdzonego na postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego (art. 306 § 1a pkt 1 k.p.k.)	455
8. Zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego (art. 306 § 1 pkt 1 w zw. z art. 429 § 2 k.p.k.)	459

9. Zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia zażalenia na postanowienie o umorzeniu postępowania przygotowawczego (art. 306 § 1a pkt 1 w zw. z art. 429 § 2 k.p.k.)	461
10. Zażalenie na bezczynność organu prowadzącego postępowanie przygotowawcze (art. 306 § 3 k.p.k.)	464
11. Żądanie sporządzenia na piśmie uzasadnienia podstaw zarzutów (art. 313 § 3 k.p.k.)	467
12. Wniosek o dokonanie czynności postępowania przygotowawczego połączony z wnioskiem o zawiadomienie o terminie i miejscu czynności (art. 315 § 1 i 2 k.p.k.)	469
13. Wniosek o odstąpienie od przesłuchania pokrzywdzonego w charakterze świadka (art. 315a k.p.k.)	472
14. Żądanie przesłuchania pokrzywdzonego w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym (art. 315a k.p.k.)	474
15. Wniosek o dopuszczenie do udziału w niepowtarzalnej czynności śledztwa (art. 316 § 1 k.p.k.)	476
16. Wniosek o przesłuchanie świadka przez sąd (art. 316 § 3 k.p.k.)	478
17. Wniosek o dopuszczenie do udziału w czynności śledztwa (art. 317 § 1 k.p.k.)	481
18. Wniosek o końcowe zaznajomienie z materiałami postępowania przygotowawczego (art. 321 § 1 k.p.k.)	483
19. Wniosek o uzupełnienie postępowania przygotowawczego (art. 321 § 5 k.p.k.)	486
20. Wniosek o podjęcie umorzonego postępowania przygotowawczego (art. 327 § 1 k.p.k.)	489
21. Wniosek o wznowienie umorzonego postępowania przygotowawczego (art. 327 § 2 k.p.k.)	492
22. Wniosek o skierowanie do sądu wniosku o warunkowe umorzenie postępowania (art. 336 § 1 k.p.k.)	496
23. Zażalenie na orzeczenie o dowodach rzeczowych zawartych w wyroku warunkowo umarzającym postępowanie (art. 342 § 4 w zw. z art. 323 § 2 k.p.k.)	499

VIII.

POSTĘPOWANIE PRZED SĄDEM PIERWSZEJ INSTANCJI

1. Wniosek o zwrot prokuratorowi aktu oskarżenia w celu usunięcia braków formalnych (art. 337 § 1 k.p.k.)	503
2. Wniosek pokrzywdzonego o powiadomienie go o zarzutach oskarżenia i ich kwalifikacji prawnej (art. 337a § 1 k.p.k.)	507

3. Wniosek dowodowy po doręczeniu oskarżonemu aktu oskarżenia (art. 338 § 1 k.p.k.)	509
4. Pisemna odpowiedź na akt oskarżenia (art. 338 § 2 k.p.k.)	512
5. Wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia postępowania dowodowego (art. 338a k.p.k.)	516
6. Żądanie wyznaczenia obrońcy z urzędu (art. 338b k.p.k.)	519
7. Sprzeciw wobec warunkowego umorzenia postępowania (art. 341 § 2 k.p.k.)	521
8. Wniosek o przekazanie sprawy prokuratorowi w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego (art. 344a § 1 k.p.k.)	524
9. Wniosek o wyznaczenie posiedzenia wstępnego (art. 349 § 2 k.p.k.)	530
10. Wniosek o zaniechanie wezwania świadków (art. 350a k.p.k.)	533
11. Wniosek oskarżonego o odroczenie rozprawy z powodu niezachowania terminu 7 dni między doręceniem zawiadomienia a terminem rozprawy (art. 353 § 2 k.p.k.)	535
12. Wniosek oskarżonego pozbawionego wolności o doprowadzenie na rozprawę (art. 353 § 3 k.p.k.)	537
13. Wniosek o wyrażenie zgody na utrwalanie przebiegu rozprawy za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk przez przedstawicieli środków masowego przekazu (art. 357 § 1 k.p.k.)	539
14. Wniosek o wyrażenie zgody na utrwalanie przebiegu rozprawy przez stronę za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk (art. 358 k.p.k.)	542
15. Wniosek o wyłączenie jawności z uwagi na to, że oskarżony jest małoletni (art. 360 § 1 pkt 2 k.p.k.)	544
16. Żądanie wyłączenia jawności przez składającego wniosek o ściganie (art. 360 § 1 pkt 3 k.p.k.)	546
17. Żądanie pozostawienia na sali rozpraw wskazanych osób w sprawie toczącej się z wyłączeniem jawności (art. 361 § 1 k.p.k.)	548
18. Zażalenie na zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie oskarżonego (art. 376 § 1 k.p.k.)	550
19. Zawiadomienie o wypowiedzeniu stosunku obrończego przy obronie z wyboru (art. 378 § 1 k.p.k.)	553
20. Wniosek oskarżonego o zmianę obrońcy z urzędu (art. 378 § 2 k.p.k.)	555
21. Wniosek o uzupełniające przeprowadzenie dowodu przeprowadzonego podczas nieobecności oskarżonego (art. 378a § 3 k.p.k.)	558

22. Wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie dobrowolnego poddania się karze (art. 387 § 1 k.p.k.)	561
23. Wniosek o usunięcie oskarżonego z sali rozpraw na czas przesłuchania świadka (art. 390 § 2 k.p.k.)	566
24. Wniosek o zaniechanie wzywania na rozprawę świadka i odczytanie jego zeznań (art. 392 § 1 k.p.k.)	568
25. Wniosek o odczytanie dokumentów na rozprawie (art. 394 § 2 pkt 1 k.p.k.)	570
26. Wniosek o zobowiązanie oskarżyciela publicznego do przedstawienia dowodów, których przeprowadzenie pozwoli na usunięcie istotnych braków postępowania (art. 396a § 1 k.p.k.)	572
27. Wniosek o odroczenie rozprawy z powodu kolizji terminów (art. 404 § 1 k.p.k.)	576
28. Wniosek o uzupełnienie wyroku i orzeczenie w zakresie przepadku (art. 420 § 1 k.p.k.)	579
29. Wniosek o uzupełnienie wyroku i orzeczenie zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania (art. 420 § 1 k.p.k.)	581
30. Wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku i doręczenie go wraz z odpisem wyroku (art. 422 § 1 k.p.k.)	583
31. Wniosek o sporządzenie na piśmie uzasadnienia wyroku i doręczenie go wraz z odpisem wyroku (art. 422 § 1 k.p.k.)	587
32. Zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku (art. 422 § 3 k.p.k.)	588

IX. POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE

1. Zażalenie od uzasadnienia wyroku (art. 425 § 2 k.p.k.)	593
2. Zażalenie na wydane w toku postępowania odwoławczego postanowienie o przeprowadzeniu obserwacji psychiatrycznej w zakładzie leczniczym (art. 426 § 2 k.p.k.)	597
3. Zażalenie na postanowienie wydane w postępowaniu odwoławczym o zastosowaniu tymczasowego aresztowania (art. 426 § 2 k.p.k.)	601
4. Odpowiedź na apelację (art. 428 § 2 k.p.k.)	604
5. Odpowiedź na zażalenie (art. 428 § 2 k.p.k.)	607
6. Zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia apelacji (art. 429 § 2 k.p.k.)	610
7. Zażalenie na postanowienie o pozostawieniu apelacji bez rozpoznania (art. 430 § 2 k.p.k.)	614
8. Cofnięcie apelacji (art. 431 § 1 k.p.k.)	618

9. Cofnięcie apelacji przez obrońcę (art. 431 § 2 k.p.k.)	621
10. Wniosek oskarżonego o uchylenie lub zmianę wyroku na jego korzyść mimo niewniesienia apelacji (art. 435 k.p.k.)	622
11. Wniosek o ograniczenie rozpoznania apelacji do poszczególnych uchybień (art. 436 k.p.k.)	626
12. Apelacja oparta na zarzucie obrazu prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu – co do winy (art. 438 pkt 1 k.p.k.)	630
13. Apelacja oparta na zarzucie obrazu prawa materialnego – co do kary (art. 438 pkt 1a k.p.k.)	635
14. Apelacja oparta na zarzucie obrazu prawa materialnego – co do środka kompensacyjnego (art. 438 pkt 1a k.p.k.)	638
15. Apelacja oparta na zarzucie obrazu przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k.)	641
16. Apelacja oparta na zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.)	646
17. Apelacja oparta na zarzucie rażącej niewspółmierności kary (art. 438 pkt 4 k.p.k.)	651
18. Apelacja oparta na zarzucie rażącej niewspółmierności środka karnego (art. 438 pkt 4 k.p.k.)	656
19. Apelacja oparta na zarzucie niezastosowania innego środka (art. 438 pkt 4 k.p.k.)	659
20. Apelacja obrońcy dotycząca kilku oskarżonych i kilku zarzutów (art. 438 k.p.k.)	662
21. Apelacja obrońcy dotycząca kilku zarzutów wraz z wnioskiem dowodowym (art. 438 k.p.k.)	667
22. Apelacja oparta na zarzucie udziału w wydaniu orzeczenia osoby nieuprawnionej (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.)	672
23. Apelacja oparta na zarzucie udziału w wydaniu orzeczenia osoby niezdolnej do orzekania (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.)	675
24. Apelacja oparta na zarzucie udziału w wydaniu orzeczenia osoby podlegającej wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.)	678
25. Apelacja oparta na zarzucie nienależytej obsady sądu (art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.)	681
26. Apelacja oparta na zarzucie orzekania przez sąd niższego rzędu w sprawie należącej do właściwości sądu wyższego rzędu (art. 439 § 1 pkt 4 k.p.k.)	684
27. Apelacja oparta na zarzucie orzeczenia kary nieznaney ustawie (art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k.)	687

28. Apelacja oparta na zarzucie sprzeczności w treści orzeczenia uniemożliwiającej jego wykonanie (art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.)	690
29. Apelacja oparta na zarzucie, że postępowanie karne co do tego samego czynu i tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone (art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.)	693
30. Apelacja oparta na zarzucie, że oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w ramach obrony obligatoryjnej (art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.)	696
31. Apelacja oparta na zarzucie, iż sprawę rozpoznano pod nieobecność oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa (art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k.)	701
32. Wniosek o zmianę lub uchylenie wyroku na korzyść oskarżonego ze względu na to, że jego utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 440 k.p.k.)	705
33. Wniosek o zmianę lub uchylenie wyroku na korzyść oskarżonego ze względu na to, że jego utrzymanie w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe (art. 440 k.p.k.)	710
34. Wniosek oskarżonego pozbawionego wolności o sprowadzenie go na rozprawę (art. 451 k.p.k.)	712
35. Wniosek o uzupełnienie przewodu sądowego i przeprowadzenie dowodu na rozprawie odwoławczej (art. 452 § 2 k.p.k.)	715
36. Wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego (art. 457 § 2 k.p.k.)	719

X.

POSTĘPOWANIE ZAŻALENIOWE

1. Wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia (art. 462 k.p.k.)	725
2. Zażalenie połączone z wnioskiem o jego uwzględnienie przez organ, który wydał zaskarżone postanowienie (art. 463 § 1 k.p.k.)	728
3. Wniosek o zezwolenie na wzięcie udziału w posiedzeniu sądu odwoławczego (art. 464 § 2 k.p.k.)	731

XI.

POSTĘPOWANIA SZCZEGÓLNE

1. Akt oskarżenia w trybie prywatnoscargowym (art. 487 k.p.k.)	735
2. Skarga pokrzywdzonego o popełnienie przestępstwa (art. 488 § 1 k.p.k.)	738
3. Wniosek o zlecenie Policji dokonania czynności dowodowych w sprawie prywatnoscargowej (art. 488 § 2 k.p.k.)	740

4. Wniosek o wyznaczenie terminu przeprowadzenia postępowania mediacyjnego (art. 489 § 2 k.p.k.)	742
5. Wniosek o usprawiedliwienie niestawiennictwa oskarżyciela prywatnego na posiedzenie pojednawcze (art. 491 § 1 k.p.k.)	744
6. Odstąpienie oskarżyciela prywatnego od oskarżenia (art. 496 § 1 i 2 k.p.k.)	746
7. Zgoda oskarżonego na umorzenie postępowania z powodu odstąpienia oskarżyciela prywatnego od oskarżenia (art. 496 § 1 k.p.k.)	748
8. Usprawiedliwienie niestawiennictwa oskarżyciela prywatnego na rozprawę (art. 496 § 3 k.p.k.)	749
9. Wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie nakazowym (art. 500 § 1 k.p.k.)	751
10. Sprzeciw od wyroku nakazowego (art. 506 § 1 k.p.k.)	754
11. Cofnięcie sprzeciwu od wyroku nakazowego (art. 506 § 5 k.p.k.)	756
12. Wniosek w trybie przyspieszonym o przekazanie sprawy prokuratorowi w celu przeprowadzenia postępowania przygotowawczego (art. 517g § 2 k.p.k.)	758
13. Wniosek o uzasadnienie wyroku w trybie przyspieszonym (art. 517h § 1 k.p.k.)	760

XII. POSTĘPOWANIE KASACYJNE

1. Wniosek do Prokuratora Generalnego o wniesienie kasacji (art. 521 k.p.k.)	765
2. Kasacja obrońcy oskarżonego z powodu rażącego naruszenia prawa karnego materialnego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.)	770
3. Kasacja obrońcy oskarżonego z powodu rażącego naruszenia prawa karnego procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku (art. 523 § 1 k.p.k.)	775
4. Kasacja obrońcy oskarżonego z powodu rażącego naruszenia prawa karnego procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku, połączona z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia (art. 523 § 1, art. 532 § 1 k.p.k.)	780
5. Kasacja obrońcy oskarżonego z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 1 k.p.k.)	785
6. Wniosek o doręczenie wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem (art. 524 § 1 k.p.k.)	788

7. Wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku sądu odwoławczego z uzasadnieniem (art. 524 § 1 w zw. z art. 126 § 1 k.p.k.)	791
8. Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia kasacji (art. 524 § 1 w zw. z art. 126 § 1 k.p.k.)	794
9. Wniosek skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji (art. 526 § 2 k.p.k.)	797
10. Opinia prawna o braku istnienia podstaw do wniesienia kasacji (art. 84 § 3 k.p.k.)	800
11. Wniosek o zwolnienie od opłaty od kasacji (art. 527 k.p.k.)	804
12. Zażalenie na zarządzenie prezesa sądu o odmowie przyjęcia kasacji (art. 530 § 3 k.p.k.)	807
13. Wniosek o sprowadzenie oskarżonego pozbawionego wolności na rozprawę w Sądzie Najwyższym (art. 535 § 2 k.p.k.)	810
14. Wniosek o uwzględnienie kasacji w całości na posiedzeniu z powodu jej oczywistej zasadności (art. 535 § 5 k.p.k.)	812

XIII. SKARGA NA WYROK SĄDU ODWOŁAWCZEGO

1. Skarga na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania (art. 539a k.p.k.)	817
--	-----

XIV. POSTĘPOWANIE WZNOWIENIOWE

1. Wniosek o wznowienie postępowania sądowego, jeżeli w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.)	823
2. Wniosek o wznowienie postępowania sądowego ze względu na ujawnienie się nowych faktów lub dowodów (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.)	827
3. Wniosek o wznowienie postępowania sądowego ze względu na utratę mocy lub zmianę przepisu, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie, wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego (art. 540 § 2 k.p.k.)	832
4. Wniosek o wznowienie postępowania sądowego ze względu na to, że skazany, do którego zastosowano przepis art. 60 § 3 lub 4 k.k., nie potwierdził w postępowaniu karnym ujawnionych przez siebie informacji (art. 540a pkt 1 k.p.k.)	835

5. Wniosek o wznowienie postępowania sądowego ze względu na uchylenie lub istotną zmianę prawomocnego wyroku, z powodu którego zostało ono umorzone, gdyż orzeczenie wobec oskarżonego kary byłoby oczywiście niecelowe ze względu na rodzaj i wysokość kary prawomocnie orzeczonej za inne przestępstwo (art. 540a pkt 2 k.p.k.)	839
6. Wniosek o wznowienie postępowania sądowego ze względu na rozpoznanie sprawy pod nieobecność oskarżonego, któremu nie doręczono zawiadomienia o terminie rozprawy (art. 540b § 1 k.p.k.)	841
7. Wniosek o wznowienie z urzędu postępowania sądowego ze względu na ujawnienie się uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 542 § 3 k.p.k.)	844
8. Wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania (art. 545 § 2 k.p.k.)	847
9. Wniosek o zwolnienie od opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania sądowego (art. 623 k.p.k.)	850
10. Zażalenie na postanowienie o pozostawieniu wniosku o wznowienie postępowania bez rozpoznania (art. 547 § 1 k.p.k.)	852
11. Zażalenie na postanowienie oddalające wniosek o wznowienie postępowania (art. 547 § 1 k.p.k.)	855
12. Apelacja od wyroku zmieniającego zaskarżony wyrok i uniewinniającego skazanego (art. 547 § 3 k.p.k.)	858
13. Apelacja od wyroku uchylającego zaskarżony wyrok i umarzającego postępowanie (art. 547 § 3 k.p.k.)	861

XV.

POSTĘPOWANIE PO UPRAWOMOCNIENIU SIĘ ORZECZENIA

1. Wniosek o podjęcie postępowania warunkowo umorzonego (art. 549 k.p.k.)	865
2. Zażalenie na postanowienie o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku o podjęcie postępowania warunkowo umorzonego (art. 550 § 3 k.p.k.)	868
3. Zażalenie na postanowienie o podjęciu postępowania warunkowo umorzonego (art. 550 § 3 k.p.k.)	871
4. Wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne skazanie (art. 552 § 1 k.p.k.)	873
5. Wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie (art. 552 § 4 k.p.k.)	880

6. Wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne zatrzymanie (art. 552 § 4 k.p.k.)	887
7. Ustanowienie pełnomocnika przez składającego wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie (art. 556 § 3 k.p.k.)	890
8. Prośba o ułaskawienie (art. 560 § 1 k.p.k.)	892
9. Wniosek o wydanie wyroku łącznego (art. 570 k.p.k.)	895
10. Apelacja od wyroku łącznego (art. 570 w zw. z art. 438 pkt 1a k.p.k.)	900
11. Zażalenie na postanowienie o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego (art. 572 k.p.k.)	903

XVI.

POSTĘPOWANIE WYKONAWCZE

1. Wniosek o zwolnienie z obowiązku wykonywania pracy zarobkowej (art. 74 § 2 k.k.)	909
2. Wniosek o zwolnienie od dozoru kuratora (art. 74 § 2 k.k.)	911
3. Wniosek o zarządzenie wykonania zawieszzonej kary pozbawienia wolności (art. 75 § 1 k.k.)	913
4. Zażalenie na postanowienie o zarządzeniu wykonania zawieszzonej kary pozbawienia wolności (art. 75 § 2 k.k.)	915
5. Wniosek o warunkowe przedterminowe zwolnienie (art. 77 § 1 k.k.)	918
6. Wniosek o zwolnienie z odbycia reszty kary ograniczenia wolności i uznania jej za wykonaną (art. 83 k.k.)	921
7. Wniosek o uznanie środka karnego za wykonany (art. 84 § 1 k.k.)	924
8. Wniosek o zatarcie skazania (art. 107 § 2 k.k.)	927
9. Wniosek o zawieszenie postępowania wykonawczego (art. 15 § 2 k.k.w.)	929
10. Wniosek o udzielenie zezwolenia na odbywanie kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego (art. 43la § 1 k.k.w.)	931
11. Wniosek o zamianę kary grzywny na pracę społecznie użyteczną (art. 45 § 1 k.k.w.)	934
12. Wniosek o rozłożenie grzywny na raty (art. 49 § 1 k.k.w.)	936
13. Wniosek o umorzenie grzywny (art. 51 § 1 k.k.w.)	938
14. Wniosek o zmianę formy kary ograniczenia wolności (art. 63a § 1 k.k.w.)	940
15. Wniosek o rozliczenie godzin nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w okresach innych niż miesięczne (art. 63b § 1 k.k.w.)	942
16. Wniosek o uznanie kary ograniczenia wolności za wykonaną (art. 64 § 1 k.k.w.)	944

17. Zażalenie na postanowienie o zarządzeniu wykonania zastępczej kary pozbawienia wolności (art. 65 § 1 k.k.w.)	946
18. Zażalenie na odmowę odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności (art. 150 § 1 k.k.w.)	949
19. Zażalenie na odmowę odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności (art. 151 § 1 k.k.w.)	953
20. Wniosek o udzielenie przerwy w karze (art. 153 § 2 k.k.w.)	957
21. Wniosek o dalsze wykonywanie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów niewyposażonych w blokadę alkoholową (art. 182a § 1 k.k.w.)	960
22. Zażalenie na dalsze stosowanie środka zabezpieczającego w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym (art. 204 § 1 k.k.w.)	963
WYKAZ LITERATURY	967

WYKAZ SKRÓTÓW

Akty prawne

EKPC	– Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzona w Rzymie 4.11.1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.)
k.c.	– ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061 ze zm.)
k.k.	– ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 2025 r. poz. 383)
k.k.s.	– ustawa z 10.09.1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. z 2025 r. poz. 633)
k.k.w.	– ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2024 r. poz. 706 ze zm.)
Konstytucja RP	– Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)
k.p.c.	– ustawa z 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1568 ze zm.)
k.p.k.	– ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 46)
k.p.w.	– ustawa z 24.08.2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2025 r. poz. 860)
k.w.	– ustawa z 20.05.1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2025 r. poz. 734)
pr. adw.	– ustawa z 26.05.1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2024 r. poz. 1564)
pr. pras.	– ustawa z 26.01.1984 r. – Prawo prasowe (Dz.U. z 2018 r. poz. 1914)
p.u.s.p.	– ustawa z 27.07.2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 334 ze zm.)
p.w.k.p.k.	– ustawa z 6.06.1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 556 ze zm.)
u.p.s.k.	– ustawa z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 123 ze zm.)

- u.p.n.** – ustawa z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2023 r. poz. 1939 ze zm.)

Czasopisma i publikatory

- Apel.-W-wa** – Apelacja. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Warszawie
Biul. PK – Biuletyn Prawa Karnego
Biul. SAKa – Biuletyn Sądu Apelacyjnego w Katowicach
GS – Gazeta Sądowa
KZS – Krakowskie Zeszyty Sądowe
M. Praw. – Monitor Prawniczy
OSA – Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych
OSAB – Orzecznictwo Sądów Apelacji Białostockiej
OSAŁ – Orzecznictwo Sądów Apelacji Łódzkiej
OSASz – Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
OSAW – Orzecznictwo Apelacji Wrocławskiej
OSN Prok. i Pr. – Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Sądów Apelacyjnych, Naczelnego Sądu Administracyjnego, Trybunału Konstytucyjnego, dodatek do Prokuratury i Prawa
OSNC – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Cywilna
OSNKW – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Karna i Wojskowa
OSNP – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych
OSNPG – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wydawnictwo Prokuratury Generalnej
OSNwSK – Orzecznictwo Sądu Najwyższego w Sprawach Karnych
OSP – Orzecznictwo Sądów Polskich
OSPiKA – Orzecznictwo Sądów Polskich i Komisji Arbitrażowych
OTK – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego
OTK-A – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego; zbiór urzędowy, Seria A
PiP – Państwo i Prawo
Prok. i Pr. – Prokuratura i Prawo
Prok. i Pr.-wkł. – Prokuratura i Prawo – wkładka

Inne

- ETPC** – Europejski Trybunał Praw Człowieka w Strasburgu
NSA – Naczelnny Sąd Administracyjny
SA – sąd apelacyjny
SN – Sąd Najwyższy
SO – sąd okręgowy
TK – Trybunał Konstytucyjny
WSA – wojewódzki sąd administracyjny

PRZEDMOWA

Przedmiotem procesu karnego jest odpowiedzialność karna oskarżonego. Jest ona ustalana w toku procesu: w postępowaniu przygotowawczym, ale przede wszystkim w stadium sądowym, w różnych instancjach. Zarówno strony procesu karnego, jak i podmioty, które nie posiadają statusu strony, mogą wpływać na jego przebieg, w tym dochodzić swoich praw i realizować uprawnienia poprzez wnoszenie środków zaskarżenia i innych pism procesowych.

Pismo procesowe w sprawie karnej powinno być napisane językiem zrozumiałym, syntetycznie, zwięźle, z zachowaniem wymogów formalnych oraz powinno być wolne od elementów emocjonalnych.

Niniejsza publikacja została pomyślana jako kompendium przeznaczone zarówno dla podmiotów profesjonalnych posiadających wykształcenie prawnicze, jak i osób niemających fachowej wiedzy prawniczej, lecz mogących chcieć realizować uprawnienia procesowe w imieniu własnym czy służąc pomocą osobom trzecim.

Opracowanie ma być wsparciem przy sporządzaniu środków zaskarżenia oraz pozostałych pism procesowych. W związku z zamieszczeniem przy każdym wzorze obszernych komentarzy jest także źródłem istotnych informacji praktycznych, pozwalających skonstruować we własnym zakresie dokument, który może mieć zasadnicze znaczenie w sprawie. Celem pracy jest również ułatwienie Czytelnikowi poruszania się w gąszczu przepisów prawa karnego procesowego oraz prawa karnego wykonawczego z uwzględnieniem aktualnego stanu prawnego, zwłaszcza po licznych nowelizacjach Kodeksu postępowania karnego. Autor ma nadzieję, że niniejszy zbiór stanie się też przydatną pozycją edukacyjną dla aplikantów zawodów prawniczych i studentów wydziałów prawa, którzy zechcą rozszerzyć wiadomości o praktyczne aspekty niełatwej sztuki prawniczej przy formułowaniu stanowisk przede wszystkim na piśmie.

W zbiorze zamieszczono 318 wzorów środków zaskarżenia i innych pism procesowych, ułożonych według systematyki Kodeksu postępowania karnego, zaś rozdział XVI zawiera 22 wzory pism procesowych przydatnych na etapie postępowania wykonawczego. Podobieństwo niektórych instytucji występujących na różnych etapach procesu spowodowało, że w niniejszym zbiorze mogą pojawiać się wzory do siebie zbliżone, jednak zawsze są oparte na odmiennych stanach faktycznych i uwzględniają najnowszy stan prawny. Aby nie powielać tych samych zagadnień, dokonano wyboru tego rodzaju wzorów, który częściej występuje w praktyce lub odgrywa w niej większe znaczenie, np. zamieszczono zażalenie na postanowienie o nieuwzględnienie wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności, a pominięto wnioski w tym przedmiocie, uznając, że znajomość zasad wnoszenia pierwszego z tych dokumentów bez trudu pozwoli także na sporządzenie drugiego, również na bazie innych analogicznych pism.

Przy proponowaniu wzorów środków zaskarżenia położono nacisk na reguły związane z formułowaniem powyższych dokumentów, w tym na zasadę pierwszego ogniwa, zgodnie z którą zarzut apelacyjny powinien w pierwszej kolejności wskazywać pierwotną przyczynę uchybienia – „źródło błędu, a nie jego skutki”. Z kolei zasada pojedynczego zarzutu oznacza, że ta sama okoliczność („błąd źródłowy”) podnoszona w środku odwoławczym powinna znaleźć odzwierciedlenie tylko w jednym zarzucie. Istnieje też zakaz formułowania zarzutów mieszanych w odniesieniu do tej samej okoliczności, w tym nierzadko w praktyce naruszany zakaz łączenia zarzutu obrazu prawa materialnego z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych czy nieprawidłowo łączone zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z zarzutem obrazu przepisów postępowania, a zwłaszcza art. 7 k.p.k.

Opracowanie powstało na podstawie praktycznych doświadczeń autora, który starał się przedstawić zagadnienia najczęściej występujące w procesowej rzeczywistości postępowań przygotowawczych i sądowych, w tym również po uprawomocnieniu się orzeczenia, jak również w postępowaniu karnym wykonawczym. Z uwagi na różnorodność sytuacji procesowych nie było możliwe przygotowanie kompletu możliwych pism procesowych.

Dane personalne podane w pismach procesowych oraz stany faktyczne są wytworem wyobraźni autora, a ich ewentualna zbieżność z rzeczywistością nie była zamierzona i jest przypadkowa.

W opracowaniu przyjęto założenie, że pominięcie we wzorze pisma procesowego numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej lub oświadczenia o ich nieposiadaniu oznacza, że pismo to nie jest pierwszym złożonym w danej sprawie. Należy jednak mieć na względzie, że każde pismo, które jest składane po raz pierwszy w konkretnej sprawie, musi zawierać dane, o których mowa w art. 119 § 1 pkt 2 k.p.k.

Łódź, sierpień 2025 r.

Michał Błoński

UMORZENIE I ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA; SYGNALIZACJA

1. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA Z UWAGI NA NIECELOWOŚĆ JEGO PROWADZENIA (ART. 11 § 1 K.P.K.)

Zamość, 1.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Marka Kwiatka
oskarżonego o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Sygnatura akt II K 100/25

**Sąd Rejonowy w Zamościu
II Wydział Karny**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 11 § 1 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Markowi Kwiatkowi, oskarżonemu o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Uzasadnienie

Marek Kwiatek został oskarżony o to, że 3.05.2025 r. w Zamościu znieważył funkcjonariuszy Policji Elżę Pałkę i Andrzeja Krawca podczas i w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że używał wobec nich słów powszechnie uznawanych za obelżywe, tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Zamościu z 22.08.2025 r. (II K 152/24) Marek Kwiatek został skazany za przestępstwo z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., za który to czyn została mu wymierzona kara 6 lat pozbawienia wolności.

W świetle powyższego orzeczenia, w przedmiotowej sprawie prowadzenie postępowania i orzekanie kary w stosunku do oskarżonego jest oczywiście niecelowe. Czyn z art. 226 § 1 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności do roku, czyli karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, o jakiej mowa w art. 11 § 1 k.p.k. Ponadto aktualnie wykonywana jest długoterminowa kara pozbawienia wolności, a zatem orzeczenie kary w sprawie II K 100/25 uzasadniałoby rozważenie wydania wyroku łącznego, której wysokość mogłaby co najwyżej tylko nieznacznie przekraczać wymiar kary wymierzonej

w sprawie II K 152/24. Umorzeniu postępowania nie sprzeciwia się także interes pokrzywdzonych, gdyż oskarżony w toku dochodzenia przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i przeprosił na piśmie pokrzywdzonych.

Mając powyższe na uwadze, wnoszę jak we wstępie.

adw. Jan Maj

Komentarz

Artykuł 11 § 1 k.p.k. przewiduje tzw. umorzenie absorpcyjne, które może nastąpić z urzędu, ale także z inicjatywy stron postępowania (art. 9 § 2 k.p.k.). Instytucja ta stanowi odstępstwo od zasady legalizmu.

Do umorzenia postępowania może dojść w fazie zarówno postępowania przygotowawczego (w fazie *ad personam*), jak i jurysdykcyjnego (do czasu uprawnomocnienia się orzeczenia). Decyzję w przedmiocie umorzenia postępowania podejmuje w toku dochodzenia lub śledztwa prokurator (w tym zatwierdza postanowienie wydane przez Policję – art. 325e § 2 w zw. z art. 325e § 1 k.p.k.), zaś w postępowaniu sądowym – sąd, w tym także na posiedzeniu w trybie art. 339 § 3 k.p.k. Do wskazanego umorzenia może dojść zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak również w postępowaniu ponownym, tj. po uchyleniu orzeczenia i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania (wyrok SN z 22.06.2021 r., I KK 8/20, LEX nr 3216700).

Porównanie kary prawomocnie orzeczonej z ewentualną karą, która miałaby zostać wymierzona w toczącym się postępowaniu, winno uwzględniać m.in. istotne różnice w ich wysokościach, jak też potencjalną możliwość wymierzenia kary łącznej i jej ewentualny wymiar. Niecelowość wymierzenia kary ma być oczywista, czyli dysproporcja pomiędzy karą wymierzoną w innej sprawie a karą, która mogłaby zostać wymierzona w toczącej się sprawie, ma być na tyle drastyczna, że jej wymierzenie nie ma sensu z uwagi na racje prewencji generalnej bądź indywidualnej.

Artykuł 11 k.p.k. daje sądowi jedynie uprawnienie do umorzenia postępowania, nie obligując go do takiego postąpienia (przepis stanowi, że „postępowanie można umorzyć”). Natomiast nie ma charakteru fakultatywnego art. 433 § 2 k.p.k., skoro stanowi o obowiązku rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków apelacji.

Brak jest przeszkód do skorzystania z instytucji z art. 11 § 1 k.p.k. w przypadku tzw. przestępstw bez pokrzywdzonych (np. z art. 233 § 1 czy art. 270 § 1 k.k.). W przypadku występowania w sprawie pokrzywdzonego organ orzekający w przedmiocie umorzenia postępowania powinien mieć na względzie jego interes, ale do wydania takiej decyzji nie jest wymagana jego zgoda, a nawet sprzeciw pokrzywdzonego nie stanowi przeszkody do umorzenia postępowania.

Do umorzenia absorpcyjnego może dojść również w postępowaniu prywatnoskargowym.

Na postanowienie o umorzeniu postępowania stronom służy zażalenie, a zatem pokrzywdzonemu tylko w fazie postępowania przygotowawczego (art. 306 § 1a pkt 1 k.p.k.), chyba że wcielił się on w rolę strony postępowania sądowego, tj. stał się oskarżycielem posiłkowym.

Umorzone postępowanie na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. można wznowić, jeżeli postępowanie, w którym doszło do wzruszenia prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji czy wznowienia postępowania, zostało zakończone. Wtedy bowiem dopiero możliwe jest dokonanie realnej oceny zasadności wznowienia postępowania, które zostało umorzone absorpcyjnie.

Wznowienie umorzonego absorpcyjnie postępowania przygotowawczego następuje na zasadach opisanych w art. 327 § 2–4 k.p.k., zaś postępowania sądowego – w trybie z rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, wyłącznie na wniosek strony (w praktyce z reguły wskutek wniosku oskarżyciela publicznego), nigdy zaś z urzędu.

Mając na uwadze treść art. 11 § 3 k.p.k. oraz rodzaj wznowienia – na niekorzyść oskarżonego, lecz na wniosek strony – należy stwierdzić, że brak jest ograniczenia terminu na podjęcie tej decyzji procesowej, wyłączając ustanie karalności czynu.

W wypadku umorzenia postępowania karnego na podstawie art. 11 § 1 k.p.k. w sprawie toczącej się z oskarżenia publicznego brak jest podstaw do zasądzenia od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesionych przez niego wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika, co jednak nie wyłącza możliwości ich zasądzenia „w uzasadnionych wypadkach” od Skarbu Państwa (analogia z art. 632 pkt 2 *in fine* k.p.k.) (uchwała SN z 13.12.2000 r., I KZP 42/00, OSNKW 2001/1–2, poz. 7).

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 119 § 1 pkt 2 k.p.k. istnieje wymóg wskazania w pierwszym piśmie procesowym numeru telefonu, telefaksu i adresu poczty elektronicznej lub złożenia oświadczenia o ich nieposiadaniu.

2. WNIOSEK O ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA Z UWAGI NA NIECELOWOŚĆ JEGO PROWADZENIA (ART. 11 § 2 K.P.K.)

Opole, 2.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Piotra Kawiora
podejrzanego o czyn z art. 190 § 1 k.k.
Sygnatura akt PR 2 Ds. 666.2025

Prokurator Rejonowy
w Opolu

Wniosek o zawieszenie postępowania

Na podstawie art. 11 § 2 k.p.k.

wnoszę

o zawieszenie postępowania przeciwko Piotrowi Kawiorowi, oskarżonemu o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Uzasadnienie

Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z 13.06.2025 r. (IV K 188/24) Piotr Kawior został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. na karę 5 lat pozbawienia wolności. Aktualnie toczy się postępowanie międzyinstancyjne.

W przedmiotowej sprawie P. Kawior jest podejrzany o to, że w dniu 23.07.2025 r. w Opolu groził pobiciem Marcinowi Milcarzowi, przy czym groźba ta wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę jej spełnienia, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. W niniejszym postępowaniu P. Kawior złożył wyjaśnienia, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, wyraził skruchę, zaś z zeznań pokrzywdzonego wynika, że było to zachowanie incydentalne.

Mając na uwadze, że czyn z art. 190 § 1 k.k. zagrożony jest karą do 3 lat pozbawienia wolności, oraz uwzględniając realia sprawy, należy przypuszczać, że w stosunku do podejrzanego zostanie orzeczona kara w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, a wręcz przy zastosowaniu art. 37a § 1 k.k., kara ograniczenia wolności lub grzywny, co skutkuje, że jej wymierzenie byłoby oczywiście niecelowe z powodu orzeczonej długoterminowej

kary pozbawienia wolności w sprawie IV K 188/24. Artykuł 11 § 2 k.p.k. przewiduje możliwość zawieszenia postępowania do czasu uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie, w której została wymierzona surowa kara, gdyż od tej chwili zasadne będzie rozważenie umorzenia postępowania. Dodatkowo należy podnieść, że takiemu rozstrzygnięciu nie sprzeciwia się interes pokrzywdzonego, który wskazał, że zachowanie podejrzanego miało charakter jednorazowy, a ponadto podejrzany wyraził krytyczny stosunek do popełnionego czynu i podjął zachowania konsensualne względem pokrzywdzonego.

adw. Jan Maj

Komentarz

Artykuł 11 § 2 k.p.k. ma zastosowanie do sytuacji, gdy przeciwko tej samej osobie toczy się więcej niż jedno postępowanie, a wymierzone ewentualnie kary mogłyby cechować się znaczną dysproporcją. Dopuszczalne jest jednak także zastosowanie tej instytucji w przypadku, gdy oskarżony stoi pod zarzutem popełnienia więcej niż jednego przestępstwa w jednym postępowaniu. Możliwe jest wówczas wyłączenie sprawy o czyn zagrożony karą łagodniejszą do odrębnego postępowania i zawieszenie go do czasu rozstrzygnięcia w zakresie czynu zagrożonego karą surowszą.

Artykuł 11 § 2 k.p.k. stanowi samoistną przesłankę zawieszenia postępowania. Postanowienie o zawieszeniu może zostać wydane w postępowaniu przygotowawczym lub sądowym na każdym jego etapie (także w postępowaniu odwoławczym).

Na postanowienie o zawieszeniu postępowania służy zażalenie (art. 22 § 2 k.p.k.).

W terminie 3 miesięcy od uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie o inne przestępstwo postępowanie winno być umorzone albo podjęte (art. 11 § 2 k.p.k.). W razie zasadności tej pierwszej decyzji należy uznać za zbędne uprzednie podejmowanie postępowania, by następnie je umorzyć.

Termin ten nie jest ani terminem prekluzyjnym (odmiennie: *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, red. J. Skorupka, Warszawa 2020, s. 56), ani zawitym, lecz odgrywa rolę gwarancyjną dla oskarżonego w przedmiocie tego, że jego sprawa zostanie podjęta do dalszego prowadzenia w określonym terminie. Ma on zatem charakter instrukcyjny. Termin ten może mieć znaczenie w przypadku dochodzenia odszkodowania w trybie ustawy z 17.06.2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2023 r. poz. 1725).

3. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA Z UWAGI NA NIECELOWOŚĆ JEGO PROWADZENIA (ART. 11 § 1 K.P.K.)

Opole, 3.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Jana Szpaka
podejrzanego o czyn z art. 190 § 1 k.k.
Sygnatura akt PR 3 Ds. 606.2025

**Prokurator Rejonowy
w Opolu**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 11 § 1 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Janowi Szpakowi, podejrzanemu o czyn z art. 137 § 1 k.k.

Uzasadnienie

W przedmiotowej sprawie Jan Szpak jest podejrzany o to, że w dniu 3.05.2025 r. w Opolu usunął publicznie flagę z Urzędu Miasta w Opolu, tj. o czyn z art. 137 § 1 k.k. W niniejszym postępowaniu Jan Szpak złożył wyjaśnienia, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu, wyraził skruchę i wskazał, że jego zachowanie było bezmyślne i determinowane spożyciem alkoholem.

Nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z 9.10.2024 r. (II K 69/24) Jan Szpak został skazany za przestępstwo z art. 286 § 1 w zw. z art. 294 § 1 k.k. na karę 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 4.08.2025 r. (II AKa 41/25) wyrok Sądu Okręgowego został utrzymany w mocy, a zatem w tym dniu stał się prawomocny.

Mając na uwadze, że czyn z art. 137 § 1 k.k. zagrożony jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do roku, oraz uwzględniając realia sprawy, należy przypuszczać, że w stosunku do podejrzanego zostałyby wymierzona kara w granicach dolnego ustawowego zagrożenia albo wręcz kara nieizolacyjna, co skutkuje tym, że jej wymierzenie

byłoby oczywiście niecelowe z powodu wymierzenia długoterminowej kary pozbawienia wolności prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach w sprawie II K 69/24.

W związku z powyższym zasadne jest umorzenie postępowania, tym bardziej że w sprawie brak jest pokrzywdzonego, którego interes powinien być rozważany przed wydaniem przedmiotowego rozstrzygnięcia.

adw. Jan Maj

Komentarz

Po uprawomocnieniu się orzeczenia w sprawie o inne przestępstwo (czyli to, co do którego ze względu na rodzaj i wysokość kary prowadzenie postępowania o występki zagrożony karą pozbawienia wolności do lat 5 byłoby oczywiście niecelowe) zasadne jest podjęcie decyzji w sprawie zawieszonego postępowania, tj. jego podjęcie i prowadzenie albo podjęcie i umorzenie, bez uprzedniej konieczności jego podjęcia. Po podjęciu postępowania możliwe jest jego umorzenie, ale z innej przyczyny niż wskazana w art. 11 § 1 k.p.k.

Termin 3 miesięcy na podjęcie lub umorzenie postępowania jest terminem instrukcyjnym.

Artykuł 11 § 3 k.p.k. daje organowi procesowemu możliwość powrotu do umorzonego postępowania. Użycie w przepisie czasownika modalnego „można” prowadzi do wniosku, że wznowienie postępowania na tej podstawie jest fakultatywne.

Gdy postępowanie umorzono w fazie postępowania przygotowawczego, prokurator nadrzędny może je wznowić na podstawie art. 327 § 2 k.p.k. Jeśli decyzja o umorzeniu zapadła w postępowaniu sądowym, to zgodnie z art. 540a pkt 2 k.p.k. można je wznowić na niekorzyść oskarżonego z urzędu.

Por. komentarze do wzorów 1 i 2.

4. WNIOSEK O ŚCIGANIE (ART. 12 § 1 K.P.K.)

Pabianice, 4.09.2025 r.

Anna Grzyb
ul. Pułaskiego 111/4f
95-200 Pabianice
tel. 999-999-999

**Prokurator Rejonowy
w Pabianicach**

Wniosek o ściganie

Na podstawie art. 12 § 1 k.p.k.

wnoszę

o ściganie sprawcy, który podszywając się pod moją tożsamość, zmierza do wyrządzenia mi szkody osobistej.

Uzasadnienie

11.08.2025 r. w Pabianicach, gdy wracałam do domu po zakończonej dyskotecie, o godz. 2:54 otrzymałam telefon od nieznanego mężczyzny, który powiedział, że w związku z telefonami o podtekście seksualnym, które kieruję do jego 14-letniego syna, złożył przeciwko mnie zawiadomienie o przestępstwie.

Po przyjeździe do mieszkania uruchomiłam komputer i zauważyłam, że zostało do mnie skierowanych kilkadziesiąt e-maili, w których nadawcy informowali mnie, że skierują zawiadomienia o przestępstwie w związku z moimi rzekomymi nagabywaniami chłopców poniżej 15 lat w celach seksualnych za pośrednictwem sieci internet.

Oświadczam, że nigdy nie podejmowałam się opisywanych zachowań w jakichkolwiek formach i jestem gotowa udostępnić zarówno swój komputer, jak i wszelkie inne środki komunikacji w celu zweryfikowania moich twierdzeń.

Informuję, że pozostaję w konflikcie z Oliwią Szatan, która jest byłą dziewczyną mojego aktualnego partnera. Osoba ta wielokrotnie informowała mnie, że nie pogodziła się z utratą partnera, i zapowiadała, że pożałuje jeszcze, iż on jest aktualnie ze mną.

Domagam się ścigania i ukarania sprawcy przestępstwa na moją szkodę.

Anna Grzyb

Komentarz

Ustawodawca przewiduje ściganie niektórych przestępstw z urzędu, lecz impulsem do wszczęcia postępowania karnego musi być wniosek pokrzywdzonego lub osoby uprawnionej do działania w jego imieniu, np. przedstawiciela ustawowego, osoby, pod której stałą pieczęć pokrzywdzony pozostaje (art. 12 § 1, art. 51 § 2 k.p.k.), a wyjątkowo złożony przez inne podmioty, np. kuratora sądowego (por. art. 209 § 2 k.k.). Mając na uwadze wnioskowy charakter czynów, wyróżnia się czyny ścigane bezwzględnie na wniosek, tj. ścigane w tym trybie niezależnie od relacji łączących sprawcę z pokrzywdzonym (np. art. 160 § 5, art. 190 § 2, art. 190a § 4, art. 191a § 2 k.k.), oraz czyny względnie wnioskowe, tj. takie, które są generalnie ścigane z urzędu, a na wniosek tylko wtedy, kiedy pokrzywdzonym jest osoba najbliższa (por. art. 115 § 11 k.k.) dla sprawcy (np. art. 177 § 3, art. 278 § 4, art. 279 § 2, art. 286 § 4 k.k.).

Wola ścigania sprawcy może być wyrażona zarówno na piśmie, jak i ustnie do protokołu przesłuchania w charakterze świadka. Istotne jest, aby z takiego dokumentu procesowego w sposób wyraźny wynikało żądanie pokrzywdzonego przestępstwem ścigania sprawcy (por. postanowienie SN z 16.03.2011 r., IV KK 426/10, OSNwSK 2011, poz. 539). Po złożeniu wniosku postępowanie toczy się z urzędu.

Brak wniosku o ściganie wyklucza możliwość wszczęcia postępowania, a wszczęte podlega umorzeniu (art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.). Jeżeli do wydania tej decyzji, tj. postanowienia o umorzeniu, doszło przed rozpoczęciem przewodu sądowego, to na postanowienie to służy zażalenie; po rozpoczęciu przewodu sądowego sąd wydaje wyrok umarzający postępowanie, który podlega zaskarżeniu na zasadach ogólnych. Wniosek o ściganie może być złożony na każdym etapie postępowania, w tym w postępowaniu odwoławczym, zwłaszcza w sytuacji zaskarżenia postanowienia o umorzeniu postępowania wskutek braku wniosku o ściganie, chyba że nastąpi przedawnienie karalności czynu (por. wyrok SN z 26.03.2019 r., V KK 118/18, LEX nr 2671084).

Wniosek ten może zostać złożony nawet po prawomocnym umorzeniu postępowania wywołanym uprzednim brakiem wniosku.

Samo złożenie zawiadomienia o przestępstwie nie stanowi złożenia wniosku; wola ścigania musi bowiem zostać wyrażona wyraźnie. Osoba uprawniona powinna zostać pouczone (art. 16 § 1 k.p.k.) o prawie do złożenia wniosku, konsekwencjach jego złożenia określonych w art. 12 § 2 k.p.k. oraz o możliwości cofnięcia wniosku lub braku możliwości jego cofnięcia (art. 12 § 3 k.p.k.).

Jeżeli dopiero po rozpoczęciu przewodu sądowego ujawni się, że czyn ścigany jest na wniosek pokrzywdzonego, konieczne jest odebranie stanowiska pokrzywdzonego w tym zakresie.

Uzyskanie wniosku o ściganie należy do oskarżyciela. Jeżeli powodem uzyskania wniosku jest wyłącznie uprzedzenie przez sąd stron o możliwości zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego, przewidującego ściganie na wniosek, uzyskanie wniosku o ściganie należy do sądu (art. 12 § 1a k.p.k.).

Kontynuowanie i zakończenie postępowania wyrokiem pomimo braku wniosku o ściganie skutkuje zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k.).

W razie śmierci pokrzywdzonego wniosek o ściganie mogą złożyć osoby dla niego najbliższe lub osoby pozostające na jego utrzymaniu, a w razie ich braku lub nieujawnienia – prokurator, działając z urzędu (art. 52 § 1 k.p.k.).

Szczególna sytuacja dotyczy przestępstwa gróźb karalnych (art. 190 § 1 k.k.). Zgodnie bowiem z art. 12 § 4 k.p.k., można wszcząć i prowadzić postępowanie pomimo niezłożenia wniosku o ściganie, jeżeli zachodzi duże prawdopodobieństwo, że niezłożenie wniosku wynika z obawy pokrzywdzonego przed odwetem albo jeżeli przemawia za tym interes społeczny. W takim przypadku postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia toczy się z urzędu.

W przypadku gdy organ prowadzący postępowanie dysponuje informacjami o osobach najbliższych dla pokrzywdzonego lub osobach pozostających na jego utrzymaniu, poucza o przysługujących uprawnieniach co najmniej jedną z nich (art. 52 § 2 k.p.k.).

Zmiana relacji między oskarżonym a pokrzywdzonym i stanie się przez pokrzywdzonego dla oskarżonego osobą najbliższą w toku postępowania prowadzonego już *in personam* nie rzutuje na tryb ścigania i nie czyni przestępstwa ściganego z urzędu bez wniosku czynem wnioskowym, gdyż stosunek bliskości nie istniał ani w momencie jego popełnienia, ani przy podejmowaniu ścigania przeciwko osobie. Przy ściganiu względnie wnioskowym chodzi zaś o przestępstwo „popełnione” na szkodę osoby najbliższej, a nie o czyn popełniony wobec osoby obcej, która dopiero później, w toku procesu prowadzonego już przeciwko określonej osobie w ramach ścigania z urzędu bez potrzeby uzyskiwania wniosku, stała się najbliższą dla oskarżonego. To samo odnieść należy do możliwości wyłączania osób najbliższych spod ścigania bezwzględnie wnioskowego, gdy wniosek nie wymienił indywidualnie oznaczonych osób jako sprawców takiego czynu. Nie wyklucza to natomiast uwzględnienia owej zmiany np. przy wymiarze kary w ramach zachowania się oskarżonego już po popełnieniu przestępstwa (por. wyrok SN z 3.03.2015 r., IV KO 1/15, OSNKW 2015/7, poz. 62).

Składając wniosek o ściganie, pokrzywdzony nie jest zobowiązany do imiennego wskazania sprawców, i to niezależnie od stadium postępowania, w którym ten wniosek został złożony (por. postanowienie SN z 9.07.2013 r., II KK 169/13, OSNKW 2013/11, poz. 96).

W wypadku ustalenia w toku postępowania sądowego dotyczącego przestępstw względnie wnioskowych, że sprawca przestępstwa stał się dla pokrzywdzonego osobą najbliższą, konieczne jest zwrócenie się do pokrzywdzonego o złożenie oświadczenia, czy składa wniosek o ściganie, a w razie braku wniosku postępowanie należy umorzyć. Zaniechanie tych działań prowadzi do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (por. wyrok SN z 27.08.2008 r., II KK 56/08, OSNKW 2008/11, poz. 94).

5. WNIOSEK O ŚCIGANIE Z WYŁĄCZENIEM OSOBY NAJBLIŻSZEJ (ART. 12 § 2 K.K.)

Wałbrzych, 5.09.2025 r.

Elwira Krzak
ul. 3 Maja 20/104
58-304 Wałbrzych
tel. 888-888-888, e-mail: elkrzak88@gmail.
com

Prokurator Rejonowy
w Wałbrzychu

Wniosek o ściganie z wyłączeniem osoby najbliższej

Na podstawie art. 12 § 2 k.p.k.

wnoszę

o ściganie Marcina Karasia, sprawcy zniszczenia mojego samochodu marki Volvo V60 w dniu 2.09.2025 r. w Wałbrzychu, z wyłączeniem ścigania mojego konkubenta Pankracego Pikuły.

Uzasadnienie

2.09.2025 r. w godzinach wieczornych przebywałam z konkubentem u wspólnego znajomego Marcina Karasia. Spożyliśmy znaczną ilość alkoholu. W pewnym momencie znajomy z moim konkubentem wyszli przed posesję i zaczęli kopać i uderzać w mój pojazd, po czym Marcin Karaś zaczął metalowym prętem wybijać szyby w samochodzie oraz skakać po karoserii.

Wnoszę o ściganie Marcina Karasia za popełnione przestępstwo i oświadczam, że nie chcę, aby było prowadzone postępowanie przeciwko mojemu konkubentowi Pankracemu Pikule.

Elwira Krzak

Komentarz

Z art. 12 § 2 k.p.k. wynika reguła niepodzielności wniosku o ściganie polegająca na tym, że złożenie wniosku o ściganie powoduje wszczęcie postępowania przeciwko wszystkim sprawcom czynu ściganego na wniosek, nawet jeżeli składający wniosek ograniczył jego zakres podmiotowy. Wyjątek od tej reguły dotyczy osoby najbliższej dla składającego wniosek, co oznacza, że w przypadku ograniczenia wniosku do ściśle określonych sprawców i ujawnienia, że czyn popełniła także osoba najbliższa dla składającego wniosek, niezbędne jest złożenie drugiego wniosku o ściganie osoby najbliższej.

Nie jest konieczne składanie dodatkowego wniosku o ściganie, jeżeli z pierwotnego wniosku wynika wola składającego wniosek wszczęcia postępowania karnego przeciwko wszystkim sprawcom, nie wyłączając osób najbliższych.

Jeżeli pokrzywdzonym jest ubezwłasnowolniony lub małoletni, to stosunek „najbliższości” należy odnosić zarówno do składającego wniosek, jak i do samego pokrzywdzonego.

W przypadku większej liczby pokrzywdzonych złożenie wniosku o ściganie przez jednego z nich wobec wszystkich sprawców powoduje wszczęcie postępowania przeciwko wszystkim, niezależnie od tego, czy sprawca jest osobą najbliższą dla innych pokrzywdzonych, choćby oni wniosku o ściganie nie składali.

Przy przestępstwach ściganych bezwzględnie na wniosek pokrzywdzonego wola tego pokrzywdzonego jako uprawnionego do złożenia wniosku o ściganie ograniczona jest jedynie do podjęcia decyzji co do żądania ścigania sprawców czynu, który go dotknął, a nie do decydowania o tym, które z osób współuczestniczących w tym czynie mogą, a które nie mogą być ścigane. Ściganie wszystkich współuczestniczących w zdarzeniu przestępnym po złożeniu wniosku następuje już bowiem z urzędu, czyli niezależnie od woli pokrzywdzonego, a pokrzywdzony ten może jedynie wyłączyć spod ścigania osoby dlań najbliższe, gdyby na skutek złożenia wniosku bez wskazywania jakiegokolwiek sprawcy lub co do niektórych tylko imiennie określonych osób okazało się, że wśród ustalonych przez organ domniemyanych sprawców znajduje się osoba dla niego najbliższa (por. postanowienie SN z 25.04.2013 r., III KK 121/12, OSNKW 2013/8, poz. 72).

6. COFNIĘCIE WNIOSKU O ŚCIGANIE W POSTĘPOWANIU PRZYGOTOWAWCZYM (ART. 12 § 3 K.P.K.)

Kielce, 5.09.2025 r.

Jessica Momba
ul. Kapitulna 45/32
25-011 Kielce

Sygnatura akt PR 2 Ds. 432.2025

**Prokurator Rejonowy
w Kielcach**

Na podstawie art. 12 § 3 k.p.k.

cofam wnioszek o ściganie

przeciwko sprawcy gróźb karalnych popełnionych na moją szkodę w dniach 10–15.07.2025 r. w Kielcach, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Uzasadnienie

6.07.2025 r. złożyłam w Prokuraturze Rejonowej w Kielcach zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na mojej osobie przez sąsiada Wiktora Ciechanowskiego, który w dniach 10–15.07.2025 r. w Kielcach groził mi pozbawieniem życia i pobiciem, czym wzbudził u mnie uzasadnione obawy spełnienia tych gróźb.

1.09.2025 r. W. Ciechanowski przeprosił mnie za swoje zachowanie i wytłumaczył, że powodem tego było nieodwzajemnione uczucie do mojej osoby. Wobec pogodzenia się z sąsiadem wnoszę o wyrażenie zgody przez prokuratora na skuteczne cofnięcie wniosku o ściganie.

Jessica Momba

Komentarz

Wniosek o ściganie może być cofnięty w postępowaniu przygotowawczym za zgodą prokuratora. W przypadku skutecznego cofnięcia wniosku prokurator wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, na które służy zażalenie.

Przed wydaniem decyzji o wyrażeniu zgody na cofnięcie wniosku o ściganie prokurator winien kierować się interesem publicznym, w tym celami postępowania

karne (art. 2 § 1 k.p.k.) oraz dobrem pokrzywdzonego. Zgoda taka powinna przyjąć formę postanowienia ograniczającego się jedynie do tego zagadnienia lub postanowienia o umorzeniu postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. Niezbędne jest jednak, aby przybrała postać postanowienia (wyrok SN z 18.10.2022 r., II KK 454/21, LEX nr 3537837). Oznacza to, że niedopuszczalne jest konkludentne wyrażenie zgody na cofnięcie wniosku o ściganie. Sama decyzja prokuratora o wyrażeniu zgody na cofnięcie wniosku nie jest zaskarżalna.

Jeżeli wniosek o ściganie został złożony przez osobę uprawnioną do działania za małoletniego pokrzywdzonego, to z chwilą uzyskania przez niego pełnoletności wniosek może zostać przez niego cofnięty, jeśli będzie znajdował się jeszcze w stadium postępowania przygotowawczego lub do zamknięcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej.

Niewyrażenie zgody przez prokuratora w postępowaniu przygotowawczym na cofnięcie wniosku o ściganie nie rodzi obowiązku ponownego rozstrzygnięcia tej kwestii przez sąd po wpłynięciu aktu oskarżenia (por. postanowienie SN z 1.07.2004 r., III KK 34/04, OSNKW 2004/7–8, poz. 83).

Jeżeli nie został złożony wniosek lub został on skutecznie cofnięty, to niedopuszczalne jest przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu z przepisu przewidującego ściganie z urzędu i z przepisu pozwalającego na ściganie czynu na wniosek (por. uchwała SN (7) z 2.06.1973 r., U 1/71, OSNKW 1973/9, poz. 115).

Na podstawie przepisu art. 12 § 3 k.p.k. nie jest dopuszczalne cofnięcie wniosku o ściganie na rozprawie głównej prowadzonej po uchyleniu poprzednio wydanego wyroku i skierowaniu sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem wówczas nie jest to już pierwsza, lecz druga rozprawa główna (por. postanowienie SN z 7.03.2013 r., V KK 481/12, LEX nr 1302184).

7. COFNIĘCIE WNIOSKU O ŚCIGANIE W POSTĘPOWANIU SĄDOWYM (ART. 12 § 3 K.P.K.)

Kielce, 4.09.2025 r.

Nadia Kos
ul. Kasztanowa 324
25-527 Kielce

Sygnatura akt II K 108/25

**Sąd Rejonowy
w Kielcach**

Na podstawie art. 12 § 3 k.p.k.

cofam wnioszek o ściganie

przeciwko Kamilowi Płotce, który umieścił w internecie nagranie wideo ze stosunku seksualnego, który wspólnie odbyliśmy.

Uzasadnienie

24.06.2025 r. złożyłam zawiadomienie do prokuratury w sprawie umieszczenia bez mojej zgody w Internecie nagrania wideo ze stosunku seksualnego pomiędzy mną a moim chłopakiem Kamilem Płotką. Po skierowaniu aktu oskarżenia do sądu 28.08.2025 r. K. Płotka wyjaśnił mi motywy swojego zachowania, wskazując, że uczynił to przypadkowo, i przeprosił mnie za ten czyn. Nie chcę, aby toczyła się sprawa przeciwko mojemu chłopakowi, także dlatego, że spowodowałoby to nagłośnienie sprawy, co nie leży także w moim interesie.

Nadia Kos

Komentarz

Zgoda sądu może zostać wydana na analogicznych zasadach i po rozważeniu analogicznych przesłanek jak w przypadku cofnięcia wniosku o ściganie w postępowaniu przygotowawczym oraz przybrać formę postanowienia.

Cofnięcie wniosku przed sądem jest możliwe za zgodą sądu – aż do zamknięcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej. W sprawach, w których akt oskarżenia wniósł oskarżyciel publiczny, cofnięcie wniosku po rozpoczęciu

przewodu sądowego jest skuteczne, jeżeli nie sprzeciwi się temu oskarżyciel publiczny obecny na rozprawie lub posiedzeniu. Ponowne złożenie wniosku jest niedopuszczalne.

Termin wskazany w art. 12 § 3 k.p.k. ma charakter prekluzyjny, czyli cofnięcie wniosku np. w ramach głosów stron jest czynnością bezskuteczną. Nie jest też możliwe cofnięcie wniosku po uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania, ponieważ wówczas rozprawa główna nie jest „pierwszą” (por. postanowienie SN z 11.08.2000 r., I KZP 19/00, OSNP 2000/10, poz. 6), jak również na etapie postępowania odwoławczego.

Nie ma możliwości, aby sąd odwoławczy wydawał odmienną decyzję co do wniosku pokrzywdzonego. Stylizacja przepisu art. 12 § 3 k.p.k. dowodzi, że termin do skutecznego cofnięcia wniosku został odniesiony do jednego z etapów rozprawy głównej, tj. przewodu sądowego (rozdział 45 Kodeksu postępowania karnego), a ponadto ograniczony został tylko do pierwszej rozprawy głównej.

Niestawiennictwo oskarżyciela publicznego nie stanowi przeszkody do cofnięcia wniosku, jeżeli jego obecność na rozprawie lub posiedzeniu nie jest obowiązkowa.

Możliwość cofnięcia wniosku o ściganie aż do zamknięcia przewodu sądowego na pierwszej rozprawie głównej wzmacnia konsensualny charakter postępowania w sprawach o lżejszym ciężarze gatunkowym, a zgoda sądu i brak sprzeciwu oskarżyciela publicznego mają na celu przeciwdziałanie instrumentalnemu traktowaniu omawianej instytucji.

Jeżeli wniosek o ściganie złożył przedstawiciel małoletniego pokrzywdzonego, to po uzyskaniu przez niego pełnoletniości wniosek ten może cofnąć wyłącznie pokrzywdzony.

W razie cofnięcia wniosku sąd może obciążyć cofającego wniosek kosztami postępowania (art. 637 § 2 k.p.k.).

8. WNIOSEK O UMORENIE POSTĘPOWANIA Z POWODU NIEPOPEŁNIENIA CZYNU (ART. 17 § 1 PKT 1 K.P.K.)

Gdynia, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Bojana Paproty
podejrzanego o czyn z art. 280 § 1 k.k.
Sygnatura akt PR 1 Ds. 1047.2025

Prokurator Rejonowy
w Gdyni

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Bojanowi Paprocie, podejrzanemu o czyn z art. 280 § 1 k.k., wobec niepopelnienia zarzucanego czynu.

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy w Gdyni wszczął przeciwko Bojanowi Paprocie śledztwo o to, że 1.05.2024 r. w Gdyni, działając wspólnie i w porozumieniu z Pawłem Pękiem, użył przemocy wobec Donata Truska, uderzając go pięściami po głowie, i zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50 zł, tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Postępowanie przeciwko Bojanowi Paprocie zostało zawieszono. 13.11.2024 r. zapadł wyrok przed Sądem Rejonowym w Gdyni (III K 55/24), w którym sąd uznał za winnego popelnienia tego przestępstwa wyłącznie Pawła Pęka. Sąd oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego, który zeznał, że wskazał na drugiego mężczyznę (czyli Bojana Paprotę) w wyniku pomyłki z innym zdarzeniem, do którego doszło 2 lata wcześniej. Wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni uprawomocnił się 5.06.2025 r.

Mając na uwadze, że przesłanka z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. dotyczy zarówno sytuacji, gdy czynu w ogóle nie popelniono, jak i sytuacji, gdy czyn wprawdzie popelniono, lecz nie popelniał go konkretny podejrzany, wnoszę o umorzenie postępowania przeciwko Bojanowi Paprocie wskutek niepopelnienia przez niego zarzucanego mu przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

adw. Jan Maj

Komentarz

Odmowa wszczęcia lub umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 k.p.k. następuje z urzędu, zaś wniosek strony stanowić może impuls do podjęcia czynności z urzędu.

Przesłanki z art. 17 k.p.k. są uwzględniane na każdym etapie procesu i prowadzą do wydania postanowienia o odmowie wszczęcia dochodzenia lub śledztwa (art. 305 § 1 w zw. z art. 303 k.p.k.), umorzenia postępowania przygotowawczego (art. 322 § 1 k.p.k.) lub sądowego (art. 339 § 3 pkt 1 lub 2 k.p.k.) albo wydania wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie (art. 414 § 1 k.p.k.).

Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania przygotowawczego przysługuje zażalenie (art. 306 § 1 k.p.k.):

- 1) pokrzywdzonemu;
- 2) instytucji wymienionej w art. 305 § 4 k.p.k.;
- 3) osobie wymienionej w art. 305 § 4 k.p.k., jeżeli skutek przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

Instytucją, o jakiej mowa w art. 305 § 4 k.p.k., jest instytucja państwowa, samorządowa lub społeczna, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie.

Aby wnieść zażalenie na odmowę wszczęcia dochodzenia lub śledztwa, nie jest niezbędne ustalenie faktu pokrzywdzenia w przypadku innych osób, które nie są pokrzywdzonymi (fizycznych, prawnych), ale warunkiem jest naruszenie praw tych osób w wyniku czynu, o którym dany podmiot złożył zawiadomienie (art. 306 § 1 pkt 3 k.p.k.).

Na postanowienie o umorzeniu postępowania zażalenie przysługuje (art. 306 § 1a k.p.k.):

- 1) stronom;
- 2) instytucji państwowej lub samorządowej, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie;
- 3) osobie, która złożyła zawiadomienie o przestępstwie określonym w art. 228–231, 233, 235, 236, 245, 270–277, 278–294 lub 296–306c k.k., jeżeli postępowanie karne wszczęto w wyniku jej zawiadomienia, a skutek tego przestępstwa doszło do naruszenia jej praw.

W sytuacji stwierdzenia zbiegu negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 oraz 6 k.p.k. (art. 5 § 1 pkt 1–2 oraz 4 k.p.w.) sąd w zasadzie powinien umorzyć postępowanie z uwagi na niedopuszczalność jego dalszego prowadzenia wobec przedawnienia karalności czynu. Zasada ta nie ma jednak zastosowania wówczas, gdy zbieg tych przesłanek zostanie stwierdzony dopiero po przeprowadzeniu dowodów i wyjaśnieniu wszystkich okoliczności faktycznych. Doszło bowiem wówczas do zbadania podstaw odpowiedzialności oskarżonego (obwinionego) i w takiej sytuacji sąd powinien podjąć decyzję odnoszącą się do braku tych podstaw, a więc wydać wyrok uniewinniający, a nie umarzający postępowanie z powodu przedawnienia (wyrok SA w Łodzi z 21.03.2018 r., II AKo 178/18, OSAŁ 2018/1, poz. 80).

Sąd uprawniony jest w razie stwierdzenia konkurencji negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 17 § 1 pkt 1 i 2 oraz 6 k.p.k. do wydania orzeczenia uniewinniającego, ale takie rozstrzygnięcie może zapaść jedynie wówczas, gdy pozwalają na to zebrane w sprawie dowody. Umorzenie z powodu przedawnienia karalności jest dopuszczalne, ale tylko wtedy, gdy nie ma od razu podstaw do uniewinnienia oskarżonego z braku czynu lub braku znamion czynu albo braku winy. Umorzenie z racji przedawnienia wchodzi też zawsze w rachubę, gdy kwestie istnienia czynu, jego znamion i odpowiedzialności wymagały dalszego dowodzenia, gdyż postępowaniu w tej materii stoi na przeszkodzie przedawnienie karalności (por. wyrok SN z 4.12.2024 r., III KK 288/24, LEX nr 3788798). Reguła powyższa dotyczy również postępowania przed sądem drugiej instancji.

W doktrynie rozbieżności budzi rozumienie sformułowania „czynu nie popełniono”. Wykryształowały się w tym zakresie dwa stanowiska.

Pierwsze z nich ogranicza wskazaną przesłankę do czynu w rozumieniu prawa karnego procesowego. Jeśli w toku postępowania przygotowawczego zostanie ustalone, że czynu nie popełniła ściśle oznaczona osoba, to podstawą prawną umorzenia postępowania powinien być art. 322 k.p.k. Oznacza to, że gdy w toku dochodzenia lub śledztwa dojdzie do przedstawienia zarzutów określonej osobie, a następnie stwierdzenia, że nie popełniła ona zarzucanego jej czynu zabronionego, nastąpi umorzenie postępowania, ale nie na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k., lecz właśnie na podstawie art. 322 k.p.k. Stanowisko to zdaje się dominować w praktyce. Jego przyjęcie powinno skutkować wskazaniem w podstawie prawnej umorzenia postępowania art. 322 k.p.k. zamiast art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

Większość przedstawicieli doktryny opowiada się natomiast za drugim stanowiskiem, zakładającym szerokie rozumienie tej przesłanki umorzenia. Według niego przesłanka powinna obejmować zarówno niepopelnienie czynu w rozumieniu prawa karnego, jak i stwierdzenie, że osoba, przeciwko której skierowano postępowanie, nie jest jego sprawcą. Przyjmując szerokie rozumienie przesłanki „czynu nie popełniono”, wyróżnia się dwa jej aspekty, a więc ściśle materialny, związany z rozumieniem pojęcia czynu, oraz procesowy, tj. ustalenie, że czynu nie popełnił podejrzany, i wówczas podstawę prawną umorzenia stanowić będzie art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.

9. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA Z POWODU OCZYWISTEGO BRAKU FAKTYCZNYCH PODSTAW OSKARŻENIA (ART. 17 § 1 PKT 1 W ZW. Z ART. 339 § 3 PKT 2 K.P.K.)

Gdańsk, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Adelajdy Nowek
oskarżonej o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Sygnatura akt II K 1004/24

**Sąd Rejonowy
w Gdańsku**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 w zw. z art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Adelajdzie Nowek, oskarżonej o czyn z art. 190a § 1 k.k., z powodu oczywistego braku faktycznych podstaw oskarżenia.

Uzasadnienie

Oskarżyciel posiłkowy subsydiarny Marek Kruszon oskarżył Adelajdę Nowek o to, że w okresie od 30.12.2023 r. do 10.05.2024 r. w Gdańsku uporczywie nękała Marka Kruszona poprzez wykonywanie licznych połączeń telefonicznych w porze dziennej i nocnej na jego numer telefonu, istotnie naruszając jego prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k.

Bezspornie Adelajda Nowek była konkubiną Marka Kruszona i pozostaje z nim w konflikcie od czasu jego wyprowadzki z mieszkania Adelajdy Nowek i przeprowadzenia się do Genowefy Schwarz w końcu czerwca 2024 r. Brak jest dowodów, aby połączenia telefoniczne do Marka Kruszona były realizowane przez Adelajdę Nowek. Z zeznań pokrzywdzonego wynika, że gdy podnosił słuchawkę, to rozmówca się rozłączał, a załączone billingi rozmów przychodzących na telefon pokrzywdzonego nie pozwalają stwierdzić, kto wykonywał takie połączenia.

W niniejszej sprawie nie ma żadnych dowodów na sprawstwo i winę oskarżonej, a postawiony zarzut opiera się wyłącznie na domysłach oskarżyciela posiłkowego.

Wobec powyższego wnoszę o umorzenie postępowania z przyczyny wskazanej w *petitum*.

adw. Jan Maj

Komentarz

Umorzenie postępowania z powodu wskazanej przesłanki (art. 17 § 1 pkt 1, art. 339 § 3 pkt 2 k.p.k.) może nastąpić wówczas, gdy w sposób wyraźny ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika brak dowodów oskarżenia, a nie ma potrzeby przeprowadzania dodatkowych dowodów. Oczywisty brak faktycznych podstaw oskarżenia zachodzi w razie braku jakichkolwiek dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego przestępstwa, a nie może być zaś efektem oceny dowodów. Niedopuszczalna jest ocena dowodów przed ich przeprowadzeniem, a wartościowanie wiarygodności może być zawarte jedynie w orzeczeniu rozstrzygającym co do winy i kary, czyli w wyroku (por. postanowienie SN z 7.09.1994 r., III KRN 98/94, OSNKW 1994/11–12, poz. 72; wyrok SA w Warszawie z 5.12.2018 r., I ACa 458/18, LEX nr 2636484).

W orzecznictwie SN wskazuje się, że do przesłanki niepopelnienia przestępstwa włączyć też należy całkowity brak społecznej szkodliwości czynu, wywodząc to *a fortiori* z treści art. 1 § 2 k.k. (por. wyrok SN z 25.01.2000 r., WKN 45/99, OSNKW 2000/5–6, poz. 47).

Jeżeli przewodniczący wydziału (sędzia referent) na etapie wstępnej kontroli aktu oskarżenia (art. 337 § 1 k.p.k.) stwierdzi potrzebę rozważenia zaistnienia tej przesłanki, kieruje sprawę na posiedzenie, gdzie sąd wydaje postanowienie. Podejmując decyzję, sąd może umorzyć postępowanie, ale także stwierdzić brak wystąpienia przesłanki z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. i skierować sprawę na rozprawę w celu jej merytorycznego rozpoznania.

10. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA Z POWODU BRAKU ZNAMION CZYNU ZABRONIONEGO (ART. 17 § 1 PKT 2 K.P.K.)

Płock, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Miłosza Stachanowskiego
podejrzanego o czyn z art. 209 § 1a k.k.

Sygnatura akt PR 1 Ds. 2647.2024

**Prokurator Rejonowy
w Płocku**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Miłoszowi Stachanowskiemu, podejrzanemu o czyn z art. 209 § 1 k.k., z powodu braku wyczerpania znamion z art. 209 § 1 k.k.

Uzasadnienie

Prokurator oskarżył Miłosza Stachanowskiego o to, że od stycznia do grudnia 2024 r. w Płocku uporczywie uchylał się od obowiązku alimentacyjnego wobec syna Piotra Dzioba poprzez niepłacenie alimentów zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego VIII Wydział Rodzinny w Płocku w kwocie 1500 zł miesięcznie, przy czym łączna zaległość stanowi równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych, przy czym naraził on małoletniego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k.

W toku dochodzenia ustalono, że Miłosz Stachanowski jest zatrudniony jako menedżer w firmie Psiutex i zarabia miesięcznie 6500 zł, z czego 1500 zł było potrącane przez komornika w okresie postawionego zarzutu na poczet zaległości alimentacyjnych i księgowane za okres 2021–2022.

Skoro komornik potrącał wynagrodzenie za wskazany okres, to oskarżony nie wyczerpał znamienia czynu z art. 209 § 1a k.k. ani z art. 209 § 1 k.k. Bez znaczenia jest bowiem, czy oskarżony płaci alimenty do rąk uprawnionego, czy są one potrącane z wynagrodzenia przez komornika. Nie ma też znaczenia, czy komornik zaliczał je na poczet alimentów zaległych. We wskazanym okresie oskarżony bezspornie realizował obowiązek alimentacyjny.

Bieżące płacenie alimentów, ale zaliczanie ich przez komornika na poczet zaległości nie może powodować, co oczywiste, że zobowiązany będzie przez cały czas „popępniał” przestępstwo niealimentacji. Bada się bowiem, czy oskarżony realizuje znamiona przestępstwa w danym, zarzuconym okresie. Przyjęcie odmiennego poglądu prowadziłoby do konieczności uznania, że np. osoba, która ma roczne zaległości alimentacyjne, ale która po roku płaci alimenty w wysokości należnej, lecz nie stać ją na spłatenie zaległości, przez kolejnych wiele lat popełnia ciągle przestępstwo niealimentacji. Stanowisko takie w żadnym razie nie zasługuje na akceptację, pozostając w sprzeczności nie tylko z treścią wykładanego przepisu, ale i z regułami logiki.

adw. Jan Maj

Komentarz

Każde przestępstwo składa się ze znamion strony przedmiotowej (opisujących dane zachowanie jako zabronione, zamieszczonych m.in. w części szczególnej Kodeksu karnego, ale i innych ustaw) oraz znamion strony podmiotowej (opisanych w części ogólnej Kodeksu karnego). Przypisanie sprawstwa oskarżonemu wymaga wypełnienia łącznie wszystkich znamion zarówno strony przedmiotowej, jak i podmiotowej (art. 9 k.k.) danego typu rodzajowego przestępstwa.

Przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. jest przestępstwem materialnym. Warunkiem jego dokonania jest to, aby łączna wysokość powstałych wskutek uchylania się od obowiązku alimentacyjnego zaległości stanowiła równowartość co najmniej trzech świadczeń okresowych albo opóźnienie świadczenia innego niż okresowe wynosiło co najmniej 3 miesiące. Artykuł 209 § 1a k.k. przewiduje typ kwalifikowany uchylania się od obowiązku alimentacyjnego, który wymaga, aby zachowanie sprawcy spowodowało skutek w postaci narażenia pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych (por. wyrok SN z 29.05.2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012/10, poz. 107).

Argumenty podane w uzasadnieniu wniosku są w pełni trafne i powinny skutkować wydaniem wnioskowanej decyzji procesowej.

Instytucja tzw. oddania pod sąd *sensu stricto*, umożliwiającą umorzenie postępowania karnego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. przed rozprawą, wchodzi w rachubę jedynie wtedy, gdy kompleksowo zgromadzony materiał dowodowy – bez dokonywania oceny poszczególnych dowodów pod względem merytorycznym – w ogóle nie daje podstaw do oskarżenia danej osoby o zarzucany czyn, a więc gdy żaden z tych dowodów nie wskazuje choćby na prawdopodobieństwo popełnienia tego czynu lub nie uzasadnia możliwości popełnienia go przez oskarżonego (por. postanowienie SN z 12.03.2021 r., II KK 318/20, LEX nr 3149758).

11. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA Z POWODU ZNIKOMEGO STOPNIA SPOŁECZNEJ SZKODLIWOŚCI CZYNU (ART. 17 § 1 PKT 3 K.P.K.)

Rzeszów, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Dariusza Gały
podejrzanego o czyn z art. 226 § 1 k.k.

Sygnatura akt PR 2 Ds. 907.2025

**Prokurator Rejonowy
w Rzeszowie**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Dariuszowi Gale, podejrzanemu o czyn z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości, z powodu znikomego stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego czynu.

Uzasadnienie

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Rzeszowie przedstawił Dariuszowi Gale zarzut popełnienia przestępstwa z art. 79 pkt 2 ustawy z 29.09.1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2023 r. poz. 120 ze zm.), polegającego na tym, że jako prezes firmy Glan sp. z o.o. z siedzibą w Rzeszowie wbrew przepisom ustawy nie sporządził sprawozdania finansowego spółki za rok 2023. W toku przesłuchania D. Gały przyznał się do zarzucanego czynu. Dla oceny przestępstwa z art. 115 § 2 k.k. znaczenie ma rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim jest bieżące prowadzenie ksiąg rachunkowych przez podmioty gospodarcze, zaś w dalszej perspektywie wiarygodność i zupełność Krajowego Rejestru Sądowego. Jak wynika z przedłożonych dokumentów i wyjaśnień oskarżonego, Spółka nie działała w obrocie prawnym, dlatego niezłożenie wymaganego sprawozdania w sytuacji, w której Spółka nie prowadziła działalności gospodarczej, nie zawierała kontraktów, nie posiadała aktywów ani nie zaciągała zobowiązań, nie może wpływać negatywnie na pewność obrotu prawnego. Wprawdzie do

znamion zarzucanego czynu nie należy wyrządzenie szkody, to jednak niezłożenie przez oskarżonego sprawozdania nie mogło takowej wywołać, nawet hipotetycznie. Spółkę tworzyło dwóch wspólników – jej kapitał zakładowy wynosi 6000 zł, a z działów 4 i 5 Rejestru wynika, że brak było wpisów dotyczących zaległości Spółki, informacji o postępowaniu upadłościowym lub restrukturyzacyjnym. Nie został ustanowiony kurator ani nie toczyło się postępowanie likwidacyjne. Niezłożenie wymaganego sprawozdania i nieujawnienie go w rejestrze nie mogło wpłynąć negatywnie na inne podmioty prawne, dlatego waga naruszonych przez oskarżonego obowiązków była niewielka.

O znikomym stopniu społecznej szkodliwości świadczą również okoliczności o charakterze podmiotowym, gdyż oskarżony nie działał w szczególnej postaci zamiaru ani nie kierowała nim negatywna motywacja. Pozostawał on w przeświadczeniu, że w sytuacji gdy Spółka nie wykazuje żadnej aktywności w obrocie, niezłożenie wymaganego dokumentu pozostaje bez wpływu na jakiegokolwiek interesy Spółki, której był prezesem.

adw. Jan Maj

Komentarz

Kryteria oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu zawarte są w art. 115 § 2 k.k. i stanowią katalog zamknięty (analogicznie w art. 53 § 7 k.k.s. i w art. 47 § 6 k.p.w.). Na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu okoliczności dotyczące osoby sprawcy (np. dotychczasowa niekaralność, ustabilizowany tryb życia, dobra opinia), lecz wyłącznie okoliczności dotyczące samego czynu. Warunkiem koniecznym umorzenia postępowania na podstawie tej przesłanki jest ustalenie, że oskarżony popełnił czyn zabroniony i że czyn ten jest rzeczywiście szkodliwy społecznie w stopniu znikomym.

Jeżeli podstawą umorzenia postępowania jest ustalenie znikomej szkodliwości społecznej czynu (art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k.), to kierując się kryteriami określonymi w art. 115 § 2 k.k., należy rozważyć m.in. postać zamiaru i motywację sprawcy, a to w konsekwencji rodzi wymaganie usytuowania sprawcy w procesowym charakterze podejrzanego (por. postanowienie SN z 8.01.2008 r., V KK 416/07, OSNKW 2008/5, poz. 36).

Umorzenie z powodu znikomej społecznej szkodliwości czynu nie stanowi przeszkody do przekazania sprawy do określonego organu w celu zastosowania sankcji służbowych lub dyscyplinarnych, gdy czyn stanowi także przewinienie dyscyplinarne lub naruszenie obowiązków służbowych (art. 18 § 2 k.p.k.).

Umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., gdy w postanowieniu prokurator wyraźnie stwierdza fakt popełnienia czynu przez oznaczoną osobę, tyle że o znikomym stopniu szkodliwości, stwarza stan rzeczy osądzonej w rozumieniu

art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. również wtedy, gdy przed jego wydaniem osobie tej nie przedstawiono zarzutów ani nie przesłuchano jej w charakterze podejrzanego (por. wyrok SN z 15.02.2012 r., II KK 201/11, OSNKW 2012/6, poz. 60). Wskazuje się, że skoro do umorzenia postępowania z tego powodu niezbędne jest odniesienie się m.in. do postaci zamiaru i motywacji sprawcy (por. wyrok SN z 28.06.2005 r., WA 14/05, OSNKW 2005/10, poz. 96), rodzi to w konsekwencji potrzebę usytuowania sprawcy w procesowym charakterze podejrzanego. Jeżeli organ ścigania tego nie uczynił, choć powinien, to nie może następnie, kosztem gwarancji określonej osoby, uzyskać swoistego ułatwienia w postaci możliwości podjęcia w każdym czasie w trybie art. 327 § 1 k.p.k. umorzonego uprzednio postępowania. Staje temu na przeszkodzie wytworzenie przez takie prawomocne umorzenie stanu rzeczy osądzonej (por. postanowienie SN z 8.01.2008 r., V KK 416/07, OSNKW 2008/5, poz. 36).

Jeżeli czyn charakteryzuje się znikomym stopniem społecznej szkodliwości w aspekcie tylko jego przedmiotowych elementów, ale brak jest osoby domniemanego sprawcy, umorzenie dochodzenia „w sprawie” powinno nastąpić z uwagi na jego niewykrycie (w tym z wpisaniem sprawy do rejestru przestępstw), gdyż nie powinno się ograniczać tylko do przedmiotowych elementów szkodliwości społecznej (np. rozmiarów szkody), albowiem istotne znaczenie ma i może mieć też np. zamiar sprawcy i jego motywacja, trudna do ustalenia bez wiedzy, kim on jest. Jeżeli sprawca jest znany, to powinno dojść do przedstawienia zarzutów i zbadania aspektów podmiotowych wymaganych dla przyjęcia omawianego stopnia szkodliwości społecznej, a umorzenie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. będzie możliwe, gdy także i one wskażą na znikomość tej szkodliwości.

W przypadku gdy prokurator nie wyda postanowienia o przedstawieniu zarzutu konkretnej osobie, to umarzając postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k., wobec znikomej społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez osobę podejrzaną, powinien doręczyć jej odpis postanowienia, bowiem tego rodzaju decyzją o umorzeniu faktycznie nadał jej status podejrzanego, zatem strony procesu. Decyzja o umorzeniu postępowania z uwagi na znikomą szkodliwość społeczną czynu jest niczym innym jak orzeczeniem merytorycznym, stwierdzającym, że dana osoba popełniła konkretny czyn zabroniony o znamionach stypizowanych w ustawie, ale wobec jego znikomej społecznej szkodliwości czyn ten nie stanowi przestępstwa. Taka decyzja przesądza o prawomocnym zakończeniu postępowania co do tego czynu tej osoby w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. (por. postanowienie SN z 29.09.2021 r., V KK 367/21, LEX nr 3517459).

Przepis art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. nie znajduje odpowiedniego zastosowania w postępowaniu lustracyjnym (wyrok SN z 20.03.2018 r., II KK 392/17, LEX nr 2509592).

12. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA Z POWODU NIEPODLEGANIA KARZE (ART. 17 § 1 PKT 4 K.P.K.)

Rzeszów, 4.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Żłota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Ireneusza Gawędy
oskarżonego o czyn z art. 279 § 1 k.k. i in.
Sygnatura akt II K 21/25

Sąd Rejonowy
w Starachowicach

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Ireneuszowi Gawędzie, oskarżonemu o czyn z art. 13 § 1 w zw. z art. 279 § 1 k.k., z powodu niepodlegania karze.

Uzasadnienie

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Starachowicach skierował do sądu akt oskarżenia przeciwko Ireneuszowi Gawędzie, oskarżając go o to, że 20.03.2025 r. w Starachowicach, używając bliżej niezidentyfikowanego przedmiotu, usiłował dostać się do wnętrza pojazdu marki Citroen Berlingo w celu jego zaboru, lecz czynu tego nie dokonał z uwagi na pojawienie się właściciela pojazdu, tj. o czyn z art. 13 § 1 w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Analiza materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony Ireneusz Gawęda dobrowolnie odstąpił od dokonania przestępstwa kradzieży z włamaniem do pojazdu Citroen Berlingo, a zatem nie podlega on karze, co powinno skutkować umorzeniem postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. Bezsporne pozostaje, że oskarżony znalazł się tuż przy wskazanym pojeździe, wyjął z torby bliżej niezidentyfikowany przedmiot, nie dotknął nim jednak pojazdu, a następnie po upływie ok. 15 sekund schował go z powrotem do torby i odszedł. Z zapisu monitoringu osiedlowego wynika ponadto, że właściciel pojazdu pojawił się dopiero po ok. 8 minutach przy aucie, a zatem oskarżony nie odstąpił od dokonania czynu wskutek jakiegokolwiek działania właściciela. Przy założeniu,

że przeciętna prędkość chodu człowieka wynosi 5 km/h, właściciel pojazdu w ciągu 8 minut musiał pokonać ponad 600 metrów, zanim doszedł do swojego samochodu. Oznacza to, że oskarżony i pokrzywdzony nie mogli się wzajemnie widzieć, gdy ten pierwszy stał przy samochodzie, tym bardziej że pojazd był zaparkowany między blokami na osiedlu, a dodatkowo panował zmierzch (ok. godz. 19:00).

W świetle powyższego i przy uwzględnieniu zasady logiki i doświadczenia życiowego nie ma żadnych osobowych i nieosobowych dowodów, które pozwalałyby uznać, że odstąpienie od dokonania kradzieży z włamaniem nastąpiło z innych przyczyn niż dobrowolne odstąpienie, wywołane wolą oskarżonego, który stwierdził, że popełnienie przestępstwa spowoduje dla niego negatywne konsekwencje prawne i społeczne.

adw. Jan Maj

Komentarz

Materialna przesłanka niekaralności czynu jest uwzględniana na każdym etapie procesu i jej zaistnienie skutkuje odmową wszczęcia, ale częściej umorzeniem postępowania, które wcześniej zostało wszczęte.

Dobrowolne odstąpienie od dokonania przestępstwa możliwe jest jedynie przy usiłowaniu niezakończonym, a to zachodzi wtedy, gdy sprawca z tych lub innych względów nie uczynił wszystkiego, co jego zdaniem było konieczne, a jednocześnie możliwe, do dokonania czynu zabronionego. Jeżeli brak jest dowodów wskazujących na to, że odstąpienie od usiłowania nie miało charakteru innego niż dobrowolne, zasadne jest zastosowanie konstrukcji czynnego żalu, która skutkuje umorzeniem postępowania (art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k.). W podstawie prawnej postanowienia musi znaleźć się art. 15 § 1 k.k.

Dobrowolność odstąpienia od dokonania czynu zabronionego można przyjąć wtedy, gdy sprawca uświadamia sobie możliwość kontynuowania zachowania bezpośrednio zmierzającego do dokonania, ale nie ma już zamiaru popełnienia czynu zabronionego, przy czym nie można uznać dobrowolności odstąpienia od dokonania, jeżeli sprawca odstąpił od czynu na skutek okoliczności zewnętrznych, które wpłynęły na jego wolę i wywołały przekonanie o niemożności realizacji jego zamiaru. Tym samym nie będzie zachodziło dobrowolne odstąpienie, gdy sprawca uświadamia sobie wystąpienie przeszkód uniemożliwiających mu osiągnięcie ostatecznego celu (wyrok SA w Krakowie z 6.12.2017 r., II AKa 232/17, LEX nr 2561683).

Dobrowolnie oznacza z własnej woli, bez wpływu czynników zewnętrznych. Sprawca, który miał zamiar dokonania czynu zabronionego i ma możliwość kontynuowania zachowania zmierzającego do jego dokonania, podejmuje decyzję o tym, że zachowań tych nie będzie kontynuował. Powodem odstąpienia nie

mogą być zatem np. zbliżający się patrol Policji, głośnie wzywanie pomocy przez pokrzywdzonego, które zwraca uwagę otoczenia, aktywna obrona fizyczna zaatakowanej osoby czy jej opór (wyrok SA w Warszawie z 4.10.2017 r., II AKa 193/17, LEX nr 2376949).

Czynny żal w rozumieniu art. 15 § 1 k.k. nie ma charakteru dobrowolnego, jeżeli zachowanie stanowiące odstępianie od dokonania czynu zabronionego zostało podjęte na skutek okoliczności zewnętrznych, które wywołały przekonanie o niemożności realizacji zamiaru.

13. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA Z POWODU PRZEDAWNIEŃ KARALNOŚCI CZYNU (ART. 17 § 1 PKT 6 K.P.K.)

Zgierz, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Jerzego Grzelaka
oskarżonego o czyn z art. 193 § 1 k.k.
Sygnatura akt II K 454/24

**Sąd Rejonowy
w Zgierzu**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Jerzemu Grzelakowi, oskarżonemu o czyn z art. 193 § 1 k.k., z powodu przedawnienia karalności czynu.

Uzasadnienie

Prokurator skierował do sądu akt oskarżenia przeciwko Jerzemu Grzelakowi, oskarżając go o popełnienie w dniu 1.11.2019 r. w Zgierzu czynu z art. 193 § 1 k.k.

Zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. karalność przestępstwa zagrożonego karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. Termin ten ulega jednak wydłużeniu o kolejne 10 lat, jeżeli w okresie przewidzianym w art. 101 k.k. wszczęto postępowanie (art. 102 k.k.). W przedmiotowej sprawie postępowanie przeciwko Jerzemu Grzelakowi wszczęte zostało w dniu 20.12.2024 r., a zatem po upływie okresu 5 lat, o którym mowa w art. 101 § 1 pkt 4 k.k., co skutkowało przedawnieniem karalności czynu i niewydłużeniem tego okresu o dalsze 10 lat.

Z uwagi na wskazane okoliczności zasadne jest umorzenie postępowania.

adw. Jan Maj

Komentarz

Terminy przedawnienia karalności czynów opisane są w rozdziale XI Kodeksu karnego, a w szczególności w art. 101 i 102.

Umorzenie z powodu przedawnienia karalności czynu nie stanowi przeszkody do orzeczenia przypadku przedmiotów. Zgodnie z art. 323 § 3 k.p.k. po uprawnieniu się postanowienia o umorzeniu śledztwa prokurator w razie istnienia podstaw określonych w art. 45a k.k. lub w art. 43 § 1 i 2, art. 43a oraz 47 § 4 k.k.s. występuje do sądu z wnioskiem o orzeczenie przypadku. Z takim wnioskiem prokurator może wystąpić również w wypadku umorzenia postępowania z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa, przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, jeśli przepis przewiduje orzeczenie przypadku.

Okolicznościami „wyłączającymi ukaranie sprawcy czynu zabronionego” w rozumieniu art. 45a § 1 k.k. są m.in.: przedawnienie karalności, czynny żal, wyłączenie karalności na podstawie przepisów ustawy z 25.06.1997 r. o świadku koronnym (Dz.U. z 2016 r. poz. 1197).

Orzeczenie przypadku leży w wyłącznej gestii sądu. Działanie prokuratora stwarza możliwość orzeczenia przypadku przez sąd. Prokurator jest władny wystąpić do sądu z takim wnioskiem dopiero po uprawnieniu się postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego, co może nastąpić w razie stwierdzenia w ramach czynności postępowania, że doszło do przedawnienia karalności. Prokurator wówczas umarza dochodzenie lub śledztwo ze względu na zmaterializowanie się negatywnej przesłanki procesowej.

Z punktu widzenia biegu okresów przedawnienia karalności decydujące jest to, jakie przestępstwo oskarżony w rzeczywistości popełnił, a więc czyn przypisany, a nie to, o jakie przestępstwo został oskarżony, tj. czyn zarzucany (por. wyrok SN z 7.08.2018 r., IV KK 456/18, LEX nr 2558554).

Terminy przedawnienia mają charakter materialnoprawny, a zatem nie stosuje się do ich obliczania przepisów Kodeksu postępowania karnego o terminach. Ponieważ ustanie karalności następuje w rezultacie upływu czasu kalendarzowego odpowiadającego terminowi przedawnienia (czyli w dniu odpowiadającym w danym roku dacie jego popełnienia), to jeżeli przedawnienie przestępstwa prywatnoskargowego upływa w dniu wolnym w danym roku od pracy, wniesienie aktu oskarżenia w dniu następnym nie może spowodować wydłużenia tego terminu (por. postanowienie SN z 18.12.2000 r., III KKN 429/98, OSNKW 2001/3–4, poz. 20).

Termin przedawnienia karalności czynów prywatnoskargowych (art. 101 § 2 k.k.) wiąże również prokuratora, jeśli chce on objąć ściganiem ten rodzaj przestępstwa. Po wszczęciu postępowania, przy zachowaniu terminów określonych w art. 101 k.k., może dojść jedynie do umorzenia procesu w razie upływu w toku postępowania okresu wskazanego w art. 102 k.k.

Wydanie orzeczenia merytorycznego przy zaistniałym przedawnieniu stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.), skutkującą uchyleciem orzeczenia na korzyść oskarżonego (art. 439 § 2 k.p.k.). Jeżeli wyrok

wydano, ale termin przedawnienia upływa już po jego wydaniu, to w razie jego zaskarżenia do umorzenia dochodzi na etapie postępowania przed sądem drugiej instancji. Może on wówczas uchylić zaskarżony wyrok i umorzyć postępowanie także na posiedzeniu, chyba że istniałyby powody do uniewinnienia oskarżonego po takim uchyleniu już w instancji odwoławczej. Jeżeli do przedawnienia doszło po wydaniu wyroku, ale przed jego uprawomocnieniem (np. w trakcie biegu terminu wystąpienia o uzasadnienie tegoż wyroku czy sporządzania go), to jeśli żadna strona nie zaskarży wyroku, dojdzie do uprawomocnienia się orzeczenia, od którego kasację może wnieść podmiot specjalny w trybie art. 521 k.p.k.

Termin przedawnienia odnosi się do integralnej całości czynu, mimo że różne są terminy przedawnienia poszczególnych typów przestępstw, które obejmuje kumulatywna kwalifikacja prawna. Przedmiotem przedawnienia karalności jest czyn, a nie kwalifikacja prawna (por. postanowienie SN z 22.03.2016 r., V KK 345/15, LEX nr 2015139).

Z punktu widzenia okresów przedawnienia karalności decydujące znaczenie ma czyn przypisany w wyroku, a nie czyn zarzucany w akcie oskarżenia (wyrok SN z 26.10.2022 r., III KK 475/22, LEX nr 3518489).

Sprawca, który w warunkach art. 11 § 2 k.k. wyczerpuje swoim zachowaniem znamiona określone w co najmniej dwóch przepisach ustawy, popełnia jeden czyn, odpowiadający przestępstwu stypizowanemu przez zbiegające się przepisy, które wchodząc w skład kumulatywnej kwalifikacji, tracą swoją samodzielność. Utworzone w ten sposób przestępstwo zagrożone jest karą, której granice wyznacza ustawowe zagrożenie przepisu przewidującego najsurowszą karę. Kara ta staje się wyznacznikiem terminu przedawnienia, które ustawodawca w przepisie art. 101 § 1 k.k. wiąże z zagrożeniem karą (por. wyrok SA w Katowicach z 2.08.2013 r., II AKa 480/12, Biul. SAKa 2013/4, poz. 3).

Za czas popełnienia zarówno przestępstw rozciągniętych w czasie, wieloczynowych, trwałych, jak i przestępstw o charakterze ciągłym uznać należy ostatni moment działania sprawcy, w tym czas dokonania ostatniego z czynów składających się na realizację czynu ciągłego. Tym samym nie jest tu istotne, w jakim momencie pokrzywdzony powziął wiedzę o osobie sprawcy i poszczególnych zachowaniach składających się na czyn ciągły, lecz w jakim momencie przekazuje organowi ścigania informację o sprawcy ostatniego z tych zachowań wchodzących w skład czynu ciągłego (por. wyrok SN z 24.10.2013 r., III KK 311/13, LEX nr 1379928).

Cechą przestępstwa wieloczynowego jest to, że przedawnia się ono w całości, a nie w zakresie poszczególnych jego elementów, i datą przedawnienia karalności jest data popełnienia ostatniego czynu wchodzącego w jego skład (por. wyrok SA w Warszawie z 1.06.2009 r., II AKa 98/09, Apel.-W-wa 2009/4, poz. 16).

14. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA WOBEC PRAWOMOCNEGO ZAKOŃCZENIA POSTĘPOWANIA KARNEGO PRZECIWKO TEJ SAMEJ OSOBIE O TEN SAM CZYN (ART. 17 § 1 PKT 7 K.P.K.)

Przemyśl, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Leszka Ziółka
oskarżonego o czyn z art. 284 § 2 k.k.
Sygnatura akt II K 745/24

**Sąd Rejonowy
w Przemyślu**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Leszkowi Ziółkowi, oskarżonemu o czyn z art. 284 § 2 k.k., z powodu powagi rzeczy osądzonej.

Uzasadnienie

Do Sądu Rejonowego w Przemyślu został skierowany akt oskarżenia przeciwko Leszkowi Ziółkowi, w którym prokurator oskarżył go o przywłaszczenie 2.10.2024 r. w Przemyślu 1900 zł na szkodę DHL S.A., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Przemyślu z 13.02.2025 r., II K 22/25, który uprawomocnił się w dniu 10.08.2025 r., L. Ziółek został skazany z art. 284 § 2 w zw. z art. 12 § 1 k.k. za czyn popełniony w okresie od 30.03.2023 r. do 10.10.2024 r. w Przemyślu, a polegający na przywłaszczeniu na szkodę DHL S.A. łącznie kwoty 22 220 zł, obejmującej m.in. zachowanie wobec pokrzywdzonego 2.10.2024 r., którym została wyrządzona szkoda w wysokości 1900 zł.

W związku z prawomocnym skazaniem oskarżonego w warunkach czynu ciągłego, który obejmuje swoim zakresem czasowym zachowanie objęte niniejszym postępowaniem, zaistniała przesłanka powagi rzeczy osądzonej, dlatego zasadne jest umorzenie postępowania.

adw. Jan Maj

Komentarz

Instytucja z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stanowi przeszkodę do wszczęcia i prowadzenia postępowania, jeżeli o ten sam czyn przeciwko tej samej osobie postępowanie zostało prawomocnie zakończone (powaga rzeczy osądzonej – *res iudicata*). Dla tożsamości czynu zasadnicze znaczenie ma zdarzenie faktyczne będące przedmiotem postępowania, które zostało prawomocnie zakończone. Kryteriami, na podstawie których dokonuje się ustalenia tożsamości czynów, są: tożsamość podmiotów czynów i pokrzywdzonych, tożsamość czasu i miejsca zdarzenia, przedmiotu ochrony, choć pewne różnice nie wykluczają przyjęcia tożsamości czynów. Identyczność czynu będzie wyłączona, jeżeli w porównywalnych określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego (por. postanowienie SN z 25.10.2012 r., IV KK 87/12, LEX nr 1226759).

Przesłanka powagi rzeczy osądzonej wynika z potrzeby zapewnienia stabilności prawa i orzeczeń organów procesowych w postępowaniu karnym i jest konsekwencją zasady *ne bis in idem*, stanowiącej gwarancję procesową, że nikt nie będzie pociągany więcej niż raz do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary. Stan rzeczy osądzonej nie tylko stoi na przeszkodzie prowadzeniu nowego postępowania o ten sam czyn, ale także nie pozwala na kontynuowanie postępowania po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego to postępowanie (por. wyrok SN z 12.02.2014 r., V KK 407/13, LEX nr 1439399).

Umorzenie postępowania przygotowawczego w fazie *in rem*, czyli przed przedstawieniem zarzutów osobie podejrzanej, wyklucza zaistnienie powagi rzeczy osądzonej.

U podstaw regulacji z art. 12 § 1 k.k. leży założenie, że czyn ciągły, choć składa się z wielu zachowań (elementów), stanowi jeden czyn zabroniony i jedno przestępstwo. To zaś z kolei rodzi istotne konsekwencje w sferze procesowej, albowiem prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych (por. wyrok SN z 16.04.2019 r., IV KO 119/18, LEX nr 2657508). Powaga rzeczy osądzonej nie obejmuje zachowań wykraczających poza czas popełnienia czynu ciągłego ustalony w wyroku.

Czas popełnienia czynu ciągłego to okres obejmujący powtarzające się zachowania – od pierwszego do zakończenia ostatniego z nich. Prawomocne skazanie za przestępstwo popełnione czynem ciągłym stwarza stan materialnej prawomocności w stosunku do okresu objętego skazaniem także w odniesieniu do jednostkowych zachowań, które nie zostały objęte opisem czynu przypisanego, zatem skutkuje zaistnieniem powagi rzeczy osądzonej, co wyklucza przypisanie skazanemu kolejnych, takich samych zachowań z okresu opisanego w prawomocnym wyroku. Stan powagi rzeczy osądzonej wynikający z wyroku skazującego za czyn jednostkowy ogranicza się wyłącznie do tego czynu i nie stoi na

przeszkodzi późniejszemu osądzeniu innych zachowań, choćby te później sądzone zachowania zostały uznane za czyn ciągły, obejmujący czasem trwania uprzednio osądzony czyn jednostkowy.

Wcześniejsze zakończenie postępowania innego niż karne o ten sam czyn przeciwko tej osobie (np. cywilnego) nie powoduje powagi rzeczy osądzonej.

Zakaz prowadzenia postępowania w postaci *rei iudicatae* zachodzi, gdy uprzednio zostało prawomocnie zakończone postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, nowe zaś postępowanie pokrywa się z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej, a także gdy jego przedmiot jest częścią przedmiotu osądzonego w sprawie już zakończonej. Przyjęcie odmiennej kwalifikacji prawnej czynu nie otwiera możliwości ponownego postępowania. Nowe postępowanie nie jest także dopuszczalne w razie uprzedniego niepełnego rozpoznania sprawy. Powaga rzeczy osądzonej nie pozwala na ponowne prowadzenie postępowania przeciwko tej samej osobie o ten sam przedmiot odpowiedzialności prawnej, innymi słowy – o ten sam czyn w znaczeniu prawnym (por. wyrok SN z 13.10.2011 r., IV KK 193/11, Prok. i Pr.-wkl. 2012/3, poz. 11).

Jeżeli w sprawie występuje kilku pokrzywdzonych tym samym czynem, inny pokrzywdzony może jedynie przyłączyć się do toczącego się postępowania aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej. Zasada jedności czynu wyłącza proceduralną możliwość jednoczesnego prowadzenia kilku postępowań o ten sam czyn, jak i ponowne osądzenie tego samego czynu.

Powaga rzeczy osądzonej odnosi się także do wyroku łącznego (por. wyrok SN z 8.01.2019 r., III KK 700/18, LEX nr 2603538). Zachodzi ona wówczas, gdy sprawa dotyczy tej samej osoby i dokładnie tych samych wyroków jednostkowych obejmujących te same czyny. Prawomocne postanowienie o umorzeniu postępowania z powodu braku warunków do wydania wyroku łącznego (art. 572 k.p.k.) powoduje powagę rzeczy osądzonej i stanowi ujemną przesłankę procesową, przewidzianą w przepisie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., wydania kolejnego orzeczenia w tym przedmiocie w przypadku, gdyby w orzeczeniu wydawanym później miało dojść do rozstrzygnięcia tego, czy dokładnie te same skazania za czyny jednostkowe spełniają warunki do objęcia ich węzłem kary łącznej w wyroku łącznym (por. wyrok SA w Białymstoku z 20.06.2013 r., II AKa 93/13, LEX nr 1353601).

15. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA WOBEC NIEPODLEGANIA ORZECZNICTWU POLSKICH SĄDÓW KARNYCH (ART. 17 § 1 PKT 8 K.P.K.)

Gdańsk, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
pełnomocnik Amifiko Pulalu
Sygnatura akt II K 297/25

**Prokurator Rejonowy
w Gdańsku**

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania w sprawie o czyn polegający na prowadzeniu 19.08.2025 r. w Gdańsku pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości przez Amifiko Pulalu, ambasadora Królestwa Nigerii, wobec niepodlegania przez sprawcę orzecznictwu polskich sądów karnych.

Uzasadnienie

19.08.2025 r. w Gdańsku do kontroli drogowej został zatrzymany kierowca pojazdu marki Volvo o numerze rejestracyjnym WA 5248N. Funkcjonariusze policji ustalili stan nietrzeźwości kierowcy na 0,65 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Dochodzenie w przedmiotowej sprawie zostało wszczęte 21.08.2025 r. Kierowcą pojazdu był Amifiko Pulalu, który jest ambasadorem Królestwa Nigerii, a więc uwierzytelnionym przedstawicielem dyplomatycznym państwa obcego. Mając na uwadze, że zgodnie z art. 578 § 1 k.p.k. przedstawiciel dyplomatyczny państwa obcego nie podlega orzecznictwu polskich sądów karnych, wnoszę o umorzenie postępowania w niniejszej sprawie.

adw. Jan Maj

Załącznik:
– pełnomocnictwo

Komentarz

Wynikająca z art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k. negatywna przesłanka procesowa o charakterze formalnym w postaci niepodlegania sprawcy orzecznictwu polskich sądów to procesowa przeszkoda związana z kwestią jurysdykcji sądów i tzw. immunitetów materialnych. Niepodleganie sprawcy orzecznictwu polskich sądów karnych może wynikać zarówno z przymiotów samego sprawcy, jak i faktu, że dopuścił się czynu, co do którego orzekanie nie następuje przed sądami karnymi.

Jurysdykcja to uprawnienie danego państwa do sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Zgodnie z art. 5 k.k. ustawę karną polską stosuje się do sprawcy, który popełnił czyn zabroniony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym, chyba że umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, stanowi inaczej. Przedmiotowym rozszerzeniem tej instytucji jest rozdział XIII Kodeksu karnego.

Ograniczenia podmiotowe w zakresie podlegania polskim sądom karnym wynikają także z instytucji immunitetu. Do immunitetów uchylających jurysdykcję należą:

- 1) immunitet dyplomatyczny i konsularny (art. 578 i 579 k.p.k.), tzw. immunitety zakrajowe, przy czym istnieje możliwość zrzeczenia się ich (art. 580 k.p.k.);
- 2) immunitet adwokacki (art. 8 ust. 2 pr. adw.);
- 3) immunitet radcowski (art. 11 ust. 2 ustawy z 6.07.1982 r. o radcach prawnych, Dz.U. z 2024 r. poz. 499);
- 4) immunitet prokuratorski (art. 135 ustawy z 28.01.2016 r. – Prawo o prokuraturze, Dz.U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.);
- 5) immunitet poselski i senatorski (art. 105 ust. 1 w zw. z art. 108 Konstytucji RP).

16. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA WOBEC BRAKU SKARGI UPRAWNIONEGO OSKARŻYCIELA (ART. 17 § 1 PKT 9 K.P.K.)

Słupsk, 5.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
pełnomocnik oskarżycielki prywatnej Ewy Lach
w sprawie Elżbiety Klon
oskarżonej o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Sygnatura akt II K 507/25

Sąd Rejonowy
w Słupsku

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Elżbiecie Klon, oskarżonej o naruszenie 1.06.2025 r. w Słupsku nietykalności cielesnej Ewy Lach, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

Uzasadnienie

Oskarżycielka prywatna Ewa Lach oskarżyła Elżbietę Klon o naruszenie jej nietykalności cielesnej w postaci uderzenia pięścią w twarz, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k.

W toku postępowania sądowego został dopuszczony dowód z opinii biegłego medyka sądowego. Z wydanej opinii pisemnej wynika, że w następstwie uderzenia pokrzywdzonej doznała ona złamania nosa oraz wstrząśnienia mózgu, tj. naruszenia czynności narządów ciała i rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni. Oznacza to, że czyn zarzucany oskarżonej może być kwalifikowany z art. 157 § 1 k.k. i ścigany z oskarżenia publicznego, a zatem wniesienie prywatnego aktu oskarżenia nie czyni zadość prawidłowej skardze oskarżycielki, dlatego wnoszę jak we wstępie.

adw. Jan Maj

Komentarz

Podstawa umorzenia z uwagi na brak skargi uprawnionego oskarżyciela może mieć zastosowanie wyłącznie w postępowaniu sądowym ze względu na obowiązywanie zasady skargowości (art. 14 k.p.k.).

Wadliwa czynność procesowa, polegająca na wniesieniu aktu oskarżenia przez nieuprawniony podmiot, nie może być konwalidowana w drodze oświadczenia pochodzącego od podmiotu uprawnionego do popierania oskarżenia.

Oskarżyciele publiczni niebędący prokuratorem mogą występować w charakterze oskarżyciela publicznego jedynie w zakresie ustawowego upoważnienia (art. 45 § 2 k.p.k.). Nie ma możliwości, aby skargę wniósł do sądu organ uprawniony do prowadzenia dochodzenia i takowe prowadził, jeżeli sprawa wymagała prowadzenia śledztwa.

W sprawach ściganych z oskarżenia publicznego uprawnionym oskarżycielem jest prokurator (art. 45 § 1 k.p.k.), a pokrzywdzony na zasadach opisanych w art. 330 k.p.k. Inny organ państwowy może być oskarżycielem publicznym z mocy szczególnych przepisów ustawy określających zakres jego działania (art. 45 § 2 k.p.k.).

Uprawnienia nieprokuratorskich oskarżycieli publicznych wynikają z:

- art. 47 ust. 2 pkt 7 ustawy z 28.09.1991 r. o lasach (Dz.U. z 2025 r. poz. 567) – strażnicy leśni;
- art. 39 ust. 2 pkt 7 ustawy z 13.10.1995 r. – Prawo łowieckie (Dz.U. z 2025 r. poz. 539) – strażnicy Państwowej Straży Łowieckiej;
- art. 3 ust. 3 pkt 9 ustawy z 26.10.1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz.U. z 2023 r. poz. 2151), będący podstawą do występowania przed sądem w charakterze oskarżyciela publicznego Państwowej Agencji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych;
- art. 17–18 k.p.w.

W sprawach karnych skarbowych uprawnienia oskarżycielskie przysługują podmiotom wskazanym w art. 121 i 155 k.k.s., czyli prokuratorowi lub prokuratorowi do spraw wojskowych, a także finansowym organom postępowania przygotowawczego, którymi są: naczelnik urzędu skarbowego, naczelnik urzędu celno-skarbowego i Szef Krajowej Administracji Skarbowej (art. 53 § 37 k.k.s.).

Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 22.09.2015 r. w sprawie organów uprawnionych obok Policji do prowadzenia dochodzeń oraz organów uprawnionych do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądem pierwszej instancji w sprawach, w których prowadzono dochodzenie, jak również zakresu spraw zleconych tym organom (Dz.U. z 2018 r. poz. 522 ze zm.), wydanym na podstawie delegacji z art. 325d k.p.k., uprawnienia oskarżyciela w sprawach przed sądem pierwszej instancji, w których prowadzone jest dochodzenie, przysługują organom Inspekcji Handlowej, Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej (§ 1 rozporządzenia).

Uprawnienia do wnoszenia i popierania oskarżenia przed sądem pierwszej instancji przysługują, w sprawach o wymienione w rozporządzeniu przestępstwa, także organom Straży Granicznej, naczelnikowi urzędu celno-skarbowego w sprawach

z zakresu kontroli celno-skarbowej oraz naczelnikowi urzędu skarbowego – w pozostałych sprawach (§ 2 rozporządzenia).

W sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego akt oskarżenia mogą wnieść: pokrzywdzony (art. 59 § 1 k.p.k.), osoby dla niego najbliższe (art. 52, 61 § 1 k.p.k.) oraz prokurator (art. 52, 60 k.p.k.).

Skarga ma określać granice podmiotowe i przedmiotowe oskarżenia, które są wyznaczone przez miejsce i czas jego popełnienia, przedmiot wykonawczy, ustawowe znamiona czynu. Nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia modyfikacja opisu czynu co do pokrzywdzonego, przy niezmienności pozostałych elementów przestępstwa. Tożsamość pokrzywdzonego nie jest kryterium decydującym o tożsamości czynu w każdym przypadku, natomiast kryterium decydującym jest samo zdarzenie. Decydujący jest nie tyle sam pokrzywdzony, co krąg podmiotów zaangażowanych w dane zdarzenie (por. postanowienie SN z 6.04.2022 r., V KK 592/21, LEX nr 3422971).

Jeżeli akt oskarżenia zawiera braki i prezes sądu (przewodniczący wydziału, upoważniony sędzia) zwróci go do uzupełnienia oskarżycielowi, a ten złoży go ponownie w niezmienionej postaci, to prezes albo uzna, że braki te nie dyskwalifikują skargi, albo skieruje sprawę na posiedzenie, gdzie sąd może uznać, że pismo to w istocie nie odpowiada warunkom aktu oskarżenia, a zatem brak jest skargi oskarżyciela, co będzie skutkowało umorzeniem postępowania (por. uchwała SN z 31.08.1994 r., I KZP 19/94, OSNKW 1994/9–10, poz. 56). Na postanowienie o umorzeniu postępowania stronom służy zażalenie.

Wniesienie aktu oskarżenia (subsidiarnego lub prywatnego) przez rodzica małoletniego, wykonującego jako przedstawiciel ustawowy prawa tego małoletniego jako pokrzywdzonego w postępowaniu karnym, przeciwko oskarżonemu, którym jest drugi z rodziców, jest czynnością bezskuteczną, co jest równoznaczne z brakiem skargi uprawnionego oskarżyciela, stanowiącym ujemną przesłankę procesową z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (por. wyrok SN z 1.12.2010 r., III KK 315/09, LEX nr 686665).

Brak skargi uprawnionego oskarżyciela w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. wchodzi w grę tylko w toku sądowego stadium procesu i tylko w odniesieniu do takiej osoby, która swoją skargą zainicjowała postępowanie główne, pomimo że nie była osobą do tego uprawnioną, lub orzeczono o czynie niezawartym w akcie oskarżenia. Dotyczy zatem dwóch rodzajów sytuacji – gdy osoba nie miała żadnej legitymacji do wystąpienia z oskarżeniem oraz gdy czyn przypisany jest nietożsamy z czynem zarzuconym (co oznacza, że orzeczono w przedmiocie przestępstwa, którego osądzenia oskarżyciel w ogóle nie żądał) (por. postanowienie SN z 23.03.2016 r., IV KK 52/16, LEX nr 2056887).

Wniesienie skargi o dany czyn przez oskarżyciela, po dokonaniu odmiennych ustaleń faktycznych w postępowaniu sądowym bądź ich uzupełnieniu, niekiedy może prowadzić do stwierdzenia braku skargi oskarżyciela o nowy czyn, który odmiennie kształtuje się w świetle przeprowadzonych dowodów.

Wniesienie do sądu aktu oskarżenia przez urząd celny, w sytuacji gdy dochodzenie było objęte nadzorem prokuratorskim, stanowi negatywną przesłankę procesową w postaci braku skargi uprawnionego oskarżyciela (art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.) (wyrok SN z 5.03.2019 r., IV KK 484/17, LEX nr 2629809).

17. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA WSKUTEK KONSUMPCJI SKARGI PUBLICZNEJ (ART. 17 § 1 PKT 11 K.P.K.)

Białystok, 3.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Żłota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Albina Stycznia
oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 w zw.
z art. 178 k.k.

Sygnatura akt II K 213/25

Sąd Rejonowy
w Białymstoku

Wniosek o umorzenie postępowania

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Albinowi Styczniowi, oskarżonemu o czyn z art. 177 § 1 w zw. z art. 178 k.k., wobec konsumpcji skargi publicznej.

Uzasadnienie

Prokurator 30.08.2024 r. przedstawił Albinowi Styczniowi zarzut popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 w zw. z art. 178 k.k. Po przeprowadzeniu w sprawie szeregu czynności procesowych 29.11.2024 r. zostało wydane postanowienie o umorzeniu śledztwa przeciwko A. Styczniowi. 15.07.2025 r. zostało wydane postanowienie o wznowieniu śledztwa i po przesłuchaniu w sprawie pokrzywdzonej Mirandy Jagiełto prokurator skierował do sądu akt oskarżenia przeciwko A. Styczniowi.

W przedmiotowej sprawie brak było podstaw do wznowienia śledztwa. Instytucję tę reguluje art. 327 § 2 k.p.k., zgodnie z którym wznowienie prawomocnie umorzonego postępowania przygotowawczego jest możliwe przeciwko dotychczasowemu podejrzanemu jedynie wtedy, gdy ujawnią się nowe istotne fakty lub dowody, nieznane w poprzednim postępowaniu. Tymczasem M. Jagiełto była już przesłuchiwana w toku poprzednio toczącego się śledztwa, a jej aktualne zeznania nie zawierają żadnych okoliczności, o których mowa w art. 327 § 2 k.p.k., a wręcz są jeszcze bardziej oględne niż złożone poprzednio.

Mając na uwadze, że prokurator umorzył postępowanie przygotowawcze w dniu 29.11.2024 r., a nie zachodziły przesłanki wznowienia śledztwa, należy wyrazić przekonanie, że zachodzą podstawy umorzenia postępowania karnego z uwagi na konsumpcję skargi publicznej.

adw. Jan Maj

Komentarz

Jedną z przesłanek uzasadniających odmowę wszczęcia lub umorzenia postępowania z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. jest konsumpcja skargi publicznej – oprócz abolicji, amnestii, ograniczonej ekstradycji (art. 596 k.p.k.) czy quasi-listu żelaznego (art. 589 § 1 i 2 k.p.k.). W wyniku umorzenia postępowania przygotowawczego względem podejrzanego prowadzenie ponownie postępowania przeciwko niemu o ten sam czyn jest niedopuszczalne z powodu prawomocności orzeczenia. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 327 § 2 k.p.k., który dopuszcza instytucję wznowienia postępowania przygotowawczego. Wznowienie jest prawnie dopuszczalne w przypadku spełnienia wszystkich przesłanek przewidzianych dla zastosowania tej instytucji.

Jeżeli po wznowieniu postępowania przygotowawczego prokurator skierował następnie akt oskarżenia do sądu, to sąd jest zobowiązany do dokonania kontroli zasadności wznowienia dochodzenia lub śledztwa. Jeżeli sąd stwierdzi, że wznowienie nastąpiło mimo braku podstaw, umorzy postępowanie (art. 327 § 4 k.p.k.), zaś podstawą takiego umorzenia są konsumpcja skargi publicznej i niedopuszczalność wniesienia skargi (aktu oskarżenia, wniosku o warunkowe umorzenie postępowania) z powodu wygaśnięcia prawa do oskarżenia i niezaistnienia szczególnej sytuacji procesowej (z art. 327 § 2 k.p.k.), umożliwiającej jednak ponowne skorzystanie ze skargi przeciwko tej samej osobie o ten sam czyn.

Po prawomocnym umorzeniu postępowania przygotowawczego prokurator – bez zastosowania instytucji przewidzianych w art. 327 § 1 i 2 oraz art. 328 k.p.k. – nie dysponuje prawem do skargi publicznej i nie może go odzyskać w sposób dorozumiany w drodze kontynuowania czynności procesowych w ramach dotychczasowego postępowania lub ich przeprowadzenia w innym postępowaniu. W sytuacji gdy brak jest decyzji procesowej stosownej do stadium, w którym wcześniej umorzono postępowanie, a przewidzianej w wyżej wymienionych przepisach, wniesiony przez prokuratora akt oskarżenia trzeba traktować jako pochodzący od osoby, która skutecznie wyzbyła się swego uprawnienia. Prawo do skargi, z której oskarżyciel zrezygnował, nie zostało odzyskane w sposób przewidziany przez procedurę (por. wyrok SN z 27.02.2019 r., II AKa 6/19, LEX nr 2682521).

Dla zbadania, czy nie zaistniała przesłanka konsumpcji skargi publicznej, niezbędne jest uprzednie prawomocne umorzenie postępowania przygotowawczego w stadium *ad personam*.

W sytuacji gdy postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa lub dochodzenia albo o jego umorzeniu zostało zaskarżone wyłącznie na korzyść podejrzanego, obowiązuje zakaz *reformationis in peius*, przewidziany w art. 434 § 1 oraz art. 443 k.p.k. W wypadku wniesienia przez prokuratora aktu oskarżenia, mimo że – ze względu na zakaz *reformationis in peius* – dochodzenie lub śledztwo powinno być umorzone, postępowanie sądowe ulega umorzeniu na podstawie art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. (por. postanowienie SN z 16.12.2015 r., II KK 347/15, LEX nr 1948881).

Gdy prawomocne umorzenie w fazie *in rem* postępowania przygotowawczego doprowadziło do wygaśnięcia skargi publicznej, a nie zastosowano instytucji procesowych pozwalających na jej odzyskanie, prokurator nie dysponuje prawem do oskarżania, pomimo że co do zasady jest on uprawniony z mocy prawa do wnoszenia i popierania skargi w sprawach z oskarżenia publicznego. Uprzednie prawomocne umorzenie postępowania było bowiem wyrazem rezygnacji z tego uprawnienia i bez zastosowania instytucji przewidzianych w art. 327 § 1 i 2 oraz art. 328 k.p.k. prokurator nie dysponuje prawem do skargi publicznej i nie może go odzyskać w sposób dorozumiany w drodze kontynuowania czynności procesowych w ramach dotychczasowego postępowania lub ich przeprowadzenia w innym postępowaniu. Nieodzyskanie tego prawa w opisany wyżej sposób stanowi jedną z ujemnych przesłanek procesowych wymienionych w art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. (por. postanowienie SA w Katowicach z 27.07.2011 r., II AKz 416/11, LEX nr 1102930).

18. WNIOSEK O UMORZENIE POSTĘPOWANIA PRZYGOTOWAWCZEGO I PRZEKAZANIE SPRAWY POLICJI W CELU WYSTĄPIENIA Z WNIOSKIEM O UKARANIE DO WŁAŚCIWEGO SĄDU (ART. 17 § 1 PKT 2 I ART. 18 § 1 K.P.K.)

Kalisz, 1.09.2025 r.

Klaudia Lwipazur
ul. Ciasna 11/11
62-804 Kalisz
tel. 888-888-888, e-mail: angela.322@wp.pl
podejrzana o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sygnatura akt PR 2 Ds. 1098.2025

**Prokurator Rejonowy
w Kaliszu**

Wniosek o umorzenie postępowania przygotowawczego i przekazanie sprawy Policji w celu wystąpienia z wnioskiem o ukaranie do właściwego sądu

Na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 i art. 18 § 1 k.p.k.

wnoszę

o umorzenie postępowania przeciwko Klaudii Lwipazur i ewentualne przekazanie sprawy Policji w celu skierowania wniosku o ukaranie za czyn z art. 119 § 1 k.w.

Uzasadnienie

Prokurator Rejonowy w Kaliszu przedstawił mi zarzut popełnienia przestępstwa kradzieży telefonu komórkowego o wartości 1000 zł, tj. popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. Wartość telefonu została pierwotnie ustalona na podstawie zeznań pokrzywdzonej, która wskazała, że telefon był wart ok. 1000 zł. Mając jednak na uwadze treść opinii pisemnej biegłego do spraw wyceny ruchomości, a zatem osoby, która posiada wymagane wiadomości specjalne, powołanego na mój wniosek, wnoszę o umorzenie postępowania, gdyż wartość telefonu wynosi 680 zł, a zatem kradzież tego przedmiotu nie stanowi przestępstwa, lecz ewentualnie wykroczenie.

Klaudia Lwipazur

Komentarz

W przypadku stwierdzenia, że czyn stanowi wykroczenie, obowiązkiem prokuratora jest przekazanie sprawy Policji w celu wystąpienia z wnioskiem o ukaranie, chyba że prokurator sam wystąpi z takim wnioskiem, gdyż przysługują mu także uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia (art. 18 § 1 k.p.w.).

Jeżeli w stadium jurysdykcyjnym, po rozpoczęciu przewodu sądowego, zostanie ujawnione, że czyn stanowi wykroczenie, to sąd będzie prowadził postępowanie na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Na postanowienie prokuratora w zakresie umorzenia postępowania pokrzywdzonemu i podejrzanemu przysługuje zażalenie. Decyzja o przekazaniu sprawy Policji jest niezaskarżalna.

Można orzekać w sprawie o wykroczenie także na podstawie prokuratorskiego aktu oskarżenia zarzucającego przestępstwo, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż dane zachowanie stanowi tylko wykroczenie, gdyż prokurator jest uprawniony do oskarżania także w sprawach o wykroczenia (por. wyrok SN z 15.04.2010 r., III KK 78/10, OSNwSK 2010, poz. 779).

19. ZAŻALENIE W ZWIĄZKU Z UKARANIEM KARĄ PIENIĘŻNĄ ZA NIEUDZIELANIE WYJAŚNIEŃ (ART. 19 § 3 K.P.K.)

Legnica, 2.09.2025 r.

Amanda Zarzyk
Dyrektor Izby Administracji Skarbowej
w Legnicy
ul. Odrowąża 87
98-512 Legnica
tel. 888-888-888, e-mail: dias.legnica@wp.pl

Sygnatura akt PR Ds. 1208.2025

**Sąd Rejonowy
w Legnicy
za pośrednictwem
Prokuratora Rejonowego
w Legnicy**

Zażalenie na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Legnicy z 4.08.2025 r. o nałożeniu na Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Legnicy kary pieniężnej w wysokości 5000 zł

Na podstawie art. 425 § 1 i art. 19 § 4 k.p.k. zaskarżam powyższe postanowienie w całości na moją korzyść oraz na podstawie art. 427 § 1 i art. 438 pkt 3 k.p.k.

zarzucam

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a polegający na niezasadnym przyjęciu, że nie złożyłam wyjaśnień w określonym terminie 14 dni, tj. do 15.07.2025 r., podczas gdy stosowne pismo zostało nadane 14.07.2025 r. w Urzędzie Pocztowym w Legnicy.

Uzasadnienie

Pismem z 25.06.2025 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Legnicy zobowiązał Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Legnicy do nadesłania pisemnych wyjaśnień – w terminie 14 dni, tj. do 15.07.2025 r., liczonego od dnia doręczenia pisma, które nastąpiło 1.07.2025 r. – w zakresie przyczyn braku odpowiedzi na pisma kierowane przez prokuratora w sprawie Ds. 3008.2024 (z 18.03.2025 r., 15.04.2025 r., 20.05.2025 r. i 5.06.2025 r.)

do Urzędu Celno-Skarbowego w Legnicy. Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Legnicy jest bowiem organem sprawującym nadzór nad działalnością Naczelnika Urzędu Celno-Skarbowego w Legnicy, który nie odpowiedział na cztery pisma skierowane przez prokuraturę w sprawie Ds. 3008.2024, zgodnie z art. 25 ust. 1 pkt 1 ustawy z 16.11.2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2023 r. poz. 615 ze zm.).

W piśmie z 14.07.2025 r., nadanym w Urzędzie Pocztowym w Legnicy (godz. nadania 21:03), ustosunkowałam się szczegółowo do zarzutów zawartych w piśmie i opisałam także podjęte czynności dyscyplinarne wobec osób winnych uchybień.

W dniu 27.08.2025 r. otrzymałam postanowienie prokuratora o ukaraniu mnie karą porządkową w wysokości 5000 zł za nienadestanie w terminie żądanych wyjaśnień.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Amanda Zarzyk

Załącznik:

- dowód nadania pisma z 14.07.2025 r. do Prokuratury Rejonowej w Legnicy

Komentarz

Zawiadomienie o uchybieniu może być połączone z żądaniem nadesłania w wyznaczonym terminie wyjaśnień na piśmie, dlatego podmiotem ukaranym w rozumieniu art. 19 § 3 k.p.k. jest kierownik organu zobowiązanego do złożenia wyjaśnień, nie zaś kierownik instytucji, w której doszło do określonego uchybienia. Nałożenie kary pieniężnej (w wysokości do 10 000 zł) następuje w formie postanowienia.

Zażalenie wnosi się w terminie zawitym 7 dni (art. 460 *in fine* k.p.k.) od otrzymania odpisu postanowienia o ukaraniu karą pieniężną do sądu rejonowego (gdy postanowienie wydał prokurator) albo sądu wyższej instancji nad sądem, który wydał zaskarżone postanowienie – zawsze za pośrednictwem organu wydającego.

Podstawą ukarania może być wyłącznie brak nadesłania wyjaśnień, nie zaś wyjaśnienia niepełne. W tym ostatnim przypadku prokurator lub sąd może jednak ponownie zażądać wyjaśnień i w przypadku ich niezłożenia (nieuzupełnienia) możliwe jest ukaranie karą pieniężną.

20. WNIOSEK O ZAWIADOMIENIE OKRĘGOWEJ RADY ADWOKACKIEJ O RAŻĄCYM NARUSZENIU PRZEZ OBROŃCĘ OBOWIĄZKÓW PROCESOWYCH (ART. 20 § 1 K.P.K.)

Koszalin, 3.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej Aliny
Braun

Sygnatura akt II K 304/24

**Sąd Okręgowy
w Koszalinie**

Wniosek o zawiadomienie Okręgowej Rady Adwokackiej w Koszalinie o rażącym naruszeniu obowiązków procesowych przez obrońcę oskarżonego

Na podstawie art. 20 § 1 k.p.k.

wnoszę

o zawiadomienie Okręgowej Rady Adwokackiej w Koszalinie o rażącym naruszeniu obowiązków procesowych przez adw. Jacentego Flaterszaja, obrońcę oskarżonego Henryka Stawskiego, poprzez notoryczne niestawiennictwa na wyznaczanych terminach rozprawy, co uniemożliwia prowadzenie i zakończenie procesu.

Uzasadnienie

Przed Sądem Okręgowym w Koszalinie toczy się postępowanie karne przeciwko Henrykowi Stawskiemu, którego obrońcą jest adw. Jacenty Flaterszaj. W niniejszym procesie oskarżycielem posiłkowym jest Alina Braun, która złożyła wniosek o naprawienie szkody w wysokości 450 000 zł. Żadne czynności na rozprawie 2.07.2025 r., 16.07.2025 r. oraz 6.08.2025 r. nie mogły być przeprowadzone (mimo stawiennictwa większości świadków wezwanych na te dni – łącznie 16 osób) z powodu nieusprawiedliwionego niestawiennictwa obrońcy oskarżonego, w sytuacji gdy obrona ma charakter obligatoryjny.

Postawa obrońcy oskarżonego wskazuje, że w sposób rażący lekceważy swoje obowiązki procesowe, a oceny tej nie zmienia to, że 2.07.2025 r. informował sąd, że nie może

się stawić na rozprawę z powodu kolizji terminów, zaś 5.08.2025 r. złożył zwykłe zaświadczenie lekarskie, tzw. L4, a zatem nie usprawiedliwił należycie swego niestawiennictwa.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę o powiadomienie Okręgowej Rady Adwokackiej w Koszalinie o rażącym naruszeniu obowiązków procesowych adw. J. Flaterszaja, jak również przestanie odpisu zawiadomienia Ministrowi Sprawiedliwości.

adw. Jan Maj

Komentarz

W razie rażącego naruszenia przez obrońcę lub pełnomocnika strony ich obowiązków procesowych sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką lub radę okręgowej izby radców prawnych, żądając od dziekana właściwej rady nadesłania w wyznaczonym, nie krótszym niż 30 dni, terminie informacji o podjętych działaniach wynikających z zawiadomienia. Odpis zawiadomienia przesyła się Ministrowi Sprawiedliwości. W razie nienadesłania w wyznaczonym terminie informacji, o których mowa w art. 20 § 1 k.p.k., można nałożyć na dziekana właściwej rady karę pieniężną w wysokości do 10 000 zł (art. 20 § 1a k.p.k.).

Obrońca (pełnomocnik) winien tak zorganizować swą pracę, aby bez naruszenia zasad staranności podolać obsłudze czynności przedsięwziętych na rzecz swych zleceniodawców, co w szczególności dotyczyć musi zapewnienia prawidłowego zastępstwa procesowego w czynnościach wyznaczonych przez sąd, i to tak, aby nie dezorganizować tych czynności, które wcześniej odpowiednio zaplanowano. Zgodnie z art. 37a pr. adw. ustanowienie zastępstwa jest obowiązkiem obrońcy w przypadku urlopu lub innej przemijającej przeszkody, tak aby prowadzone przez niego sprawy nie doznały uszczerbku (por. postanowienie SN z 4.03.2009 r., V KK 429/08, LEX nr 491429).

W przypadku braku zgody oskarżonego na prowadzenie rozprawy wskutek niestawiennictwa obrońcy zadaniem obrońcy jest zapewnienie możliwości prowadzenia rozprawy, zwłaszcza gdy termin rozprawy został wyznaczony ze znacznym wyprzedzeniem.

Formą usprawiedliwiania niestawiennictwa na wezwanie lub zawiadomienie z powodu choroby jest zaświadczenie lekarskie wystawiane przez lekarza sądowego (por. ustawa z 15.06.2007 r. o lekarzu sądowym, Dz.U. Nr 123, poz. 849 ze zm.) i obowiązek ten dotyczy nie tylko oskarżonego czy świadka, ale także obrońców i pełnomocników.

21. WNIOSEK O ZAWIESZENIE POSTĘPOWANIA PRZYGOTOWAWCZEGO (ART. 22 § 1 K.P.K.)

Łódź, 4.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Piotra Stolińskiego
podejrzanego o czyn z art. 296 § 2 k.k. i in.
Sygnatura akt PReg. Ds. 307.2025

Prokuratura Regionalna
w Łodzi

Wniosek o zawieszenie śledztwa

Na podstawie art. 22 § 1 k.p.k.

wnoszę

o zawieszenie śledztwa toczącego się przeciwko Piotrowi Stolińskiemu z uwagi na zaistnienie długotrwałej przeszkody do jego prowadzenia w postaci zwrócenia się o pomoc prawną do Izraela.

Uzasadnienie

Przeciwko Piotrowi Stolińskiemu prowadzone jest śledztwo m.in. o czyn z art. 296 § 2 k.k. Prokurator Prokuratury Regionalnej w Łodzi wystąpił w dniu 20.10.2024 r. o pomoc prawną do Izraela w przedmiocie przeprowadzenia badań mechanoskopijnych pięciu samochodów marki Subaru Outback, zabezpieczonych na parkingu policyjnym w Tel Awiwie, i wydanie opinii przez biegłego z tej dziedziny.

Mając na uwadze, że w niniejszej sprawie zostały wykonane wszystkie niemal czynności procesowe, a uzyskanie opinii biegłego nie będzie możliwe w ciągu dającego się realnie przewidzieć czasu, wnoszę jak we wstępie.

adw. Jan Maj

Komentarz

Zgodnie z art. 22 § 1 k.p.k., jeżeli zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania, a w szczególności jeżeli nie można ująć oskarżonego albo nie może on brać udziału w postępowaniu z powodu choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby, postępowanie zawiesza się na czas trwania przeszkody.

Podstawą zawieszenia może być przesłanka zarówno natury faktycznej, jak i prawnej.

Zawieszenie może nastąpić wyłącznie z przyczyn uniemożliwiających prowadzenie postępowania, nie zaś utrudniających jego bieg.

Przez „długotrwałą przeszkodę” uniemożliwiającą czynności w stadium postępowania sądowego należy rozumieć taką przeszkodę, której termin ustania jest trudny do ustalenia bądź tak odległy, że przekracza wszelkie racjonalnie dopuszczalne okresy odroczenia rozprawy (postanowienie SN z 16.05.2024 r., II KZ 17/24, LEX nr 3715651).

Przeszkoda uniemożliwiająca postępowanie dotycząca jednego z oskarżonych nie powinna powodować zawieszenia postępowania w stosunku do innych oskarżonych, do których przeszkoda się nie odnosi (por. postanowienie SA w Krakowie z 13.01.1999 r., II AKz 293/98, KZS 1999/1, poz. 35).

Decyzja w przedmiocie zawieszenia zapada w formie postanowienia, na które przysługuje zażalenie, a zatem także na postanowienie o podjęciu postępowania zawieszonego (por. postanowienie SN z 13.07.1984 r., I KZ 103/84, OSNKW 1985/3–4, poz. 27). Do zawieszenia postępowania może dojść w każdym stadium procesu.

Zawieszenie postępowania nie powoduje wstrzymania biegu terminu przedawnienia (wyjątek – art. 105 ust. 3 Konstytucji RP; art. 15 § 3 k.k.w.).

Wszystkie przeszkody natury prawnej uniemożliwiające wszczęcie bądź prowadzenie postępowania mieszczą się w pojęciu innych okoliczności wyłączających ściganie w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Przyczyny natury faktycznej o charakterze długotrwałym nie mogą stanowić podstawy wydania decyzji zgodnie z wyżej wymienionym przepisem. Wówczas rozwiązania należy upatrywać w treści art. 22 § 1 k.p.k., czyli w instytucji zawieszenia postępowania.

Fakt, że oskarżony jest trwale niezdolny do udziału w postępowaniu ze względu na stan zdrowia, nie może automatycznie skutkować przyjęciem, że zachodzi inna okoliczność wyłączająca ściganie w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k., lecz wymaga to weryfikacji poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych.

Za przesłankę uniemożliwiającą kontynuowanie postępowania należy uznać długotrwałą przyczynę faktyczną uniemożliwiającą kontynuowanie postępowania w postaci ciężkiej choroby nieuleczalnej. O ile ciężka choroba oskarżonego może powodować zawieszenie postępowania, o tyle stwierdzenie w świetle wiedzy medycznej, że choroba jest nieuleczalna, powinno prowadzić do umorzenia postępowania. Za nietrafny uznać należy argument, że zmiana w przyszłości

wiedzy medycznej może doprowadzić do poprawy stanu zdrowia. Analogiczny argument mógłby być podniesiony, jeśli rozpatrywać odpowiedzialność z art. 156 k.k., gdzie ciężka choroba nieuleczalna powoduje odpowiedzialność karną z tego przepisu. Niewątpliwie zatem niemożność uczestnictwa w czynnościach postępowania po stronie oskarżonego wyłącza możliwość ścigania. Inną okolicznością wyłączającą ściganie może być nierokujący nadziei na poprawę stan zdrowia oskarżonego, który nie tylko czasowo uniemożliwia mu prowadzenie wobec niego postępowania, ile wręcz wyklucza możliwość prowadzenia go w przyszłości (postanowienie SN z 19.10.2021 r., II KK 430/21, LEX nr 3335558).

Przed sformułowaniem jakiejkolwiek katerycznej oceny stanu zdrowia danej osoby na potrzeby postępowania karnego trzeba dążyć do zgromadzenia wyczerpującego i aktualnego materiału dowodowego, jaki pozwoli sądowi orzekającemu ten stan właściwie ocenić. Chodzić może w takich wypadkach przede wszystkim o uzyskanie jak najświeższych w momencie przesądzania o stanie zdrowia oskarżonego opinii biegłych lekarzy specjalistów (por. postanowienie SN z 21.10.2010 r., V KO 90/10, OSNwSK 2010, poz. 2065).

Fakt zawieszenia postępowania wobec oskarżonego nie stanowi samoistnej przesłanki skutkującej uchyleniem zabezpieczenia majątkowego. Zawieszenie postępowania jest jedynie czasowym wstrzymaniem biegu procesu, gdy kwestia odpowiedzialności nie została jeszcze rozstrzygnięta (por. postanowienie SA w Katowicach z 18.04.2012 r., II AKz 233/12, LEX nr 1171025).

Zastosowanie instytucji zawieszenia dopuszczalne jest, gdy sąd na mocy art. 193 Konstytucji RP wystąpi do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym o zgodność aktu normatywnego z Konstytucją RP, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem. Do przyczyn umożliwiających zawieszenie postępowania należy zaliczyć również wystąpienie przez sąd polski w trybie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej z pytaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (por. postanowienie SN z 23.09.2024 r., I Zo 139/24, LEX nr 3760074). Powyższe nie oznacza zawsze zasadności zawieszenia postępowania, gdyż nie zawsze uniemożliwia to jego prowadzenie (art. 22 § 1 k.p.k.), np. w sprawie złożonej pod względem podmiotowym lub przedmiotowym, jeżeli problematyka pytania dotyczy tylko niektórych oskarżonych lub niektórych czynów (por. postanowienie SN z 10.11.2009 r., WZ 47/09, OSNKW 2009/3, poz. 29).

22. ZAŻALENIE NA POSTANOWIENIE PROKURATORA O ZAWIESZENIU POSTĘPOWANIA PRZYGOTOWAWCZEGO (ART. 22 § 2 K.P.K.)

Starachowice, 3.09.2025 r.

Kordian Klamętowicz
ul. Miodowa 15
27-203 Starachowice
e-mail: kkordian091@wp.pl
pokrzywdzony czynem z art. 280 § 1 k.k.

Sygnatura akt PR 2 Ds. 333.2024

Sąd Rejonowy
w Starachowicach
za pośrednictwem
Prokuratora Rejonowego
w Starachowicach

Zażalenie na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Starachowicach z 18.08.2025 r. o zawieszeniu śledztwa

Na podstawie art. 425 § 1, art. 22 § 2 i art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżam powyższe postanowienie w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucam obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na jego treść, a to art. 22 § 1 k.p.k., poprzez bezzasadne uznanie, że ukrywanie się jednego z oskarżonych stanowi długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania przeciwko drugiemu z oskarżonych.

Wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Prokuratorowi Rejonowemu w Starachowicach do dalszego prowadzenia.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 18.08.2025 r. (doręczonym skarżącemu 26.08.2025 r.) Prokurator Rejonowy w Starachowicach zawiesił śledztwo przeciwko Janowi Kryszakowi i Michałowi Filusiowi, którzy są podejrzani o popełnienie czynu z art. 280 § 1 k.k. Powodem zawieszenia postępowania wskazanym w zaskarżonym postanowieniu jest to, że M. Filuś ukrywa się i prawdopodobnie wyjechał za granicę.

Decyzja prokuratora jest oczywiście bezzasadna. Bezsprzecznie jeden z podejrzanych ukrywa się przed organami ścigania, lecz brak jest przeszkód do kontynuowania procesu przeciwko drugiemu z podejrzanych. W przeciwnym razie nie ma jakichkolwiek realnych

widoków na prowadzenie i zakończenie postępowania, ponieważ nie można wykluczyć, że M. Filuś nie powróci do Polski przed terminem przedawnienia karalności zarzucanego czynu. Przyjęcie stanowiska prokuratora oznaczałoby oczywiście nieracjonalne premiovanie współpodejrzanego poprzez brak dążenia do tego, aby poniósł on odpowiedzialność karną za swój czyn tylko dlatego, że współpodejrzany skutecznie ukrył się przed organami ścigania.

Mając na uwadze powyższe, postanowienie to winno ulec uchyleniu, ukrywanie się jednego z podejrzanych nie stanowi bowiem nie tylko długotrwałej, ale wręcz żadnej przeszkody uniemożliwiającej toczenie się postępowania w stosunku do współpodejrzanego.

Kordian Klamętowicz

Komentarz

Na postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania przysługuje zażalenie (art. 22 § 2 k.p.k.), co oznacza, że zażalenie przysługuje na odmowę zawieszenia, ale też na podjęcie i odmowę podjęcia zawieszonego postępowania.

Zażalenie na postanowienie o zawieszeniu postępowania służy w postępowaniu przygotowawczym podejrzanemu i pokrzywdzonemu, a w postępowaniu sądowym – stronom.

Zażalenie na postanowienie wydane w dochodzeniu lub śledztwie w przedmiocie zawieszenia postępowania rozpoznaje sąd właściwy do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji (art. 465 § 2 k.p.k.).

Zażalenie wnosi się w terminie zawitym 7 dni od doręczenia odpisu postanowienia, a gdy zapadło na rozprawie – od dnia ogłoszenia (art. 460 w zw. z art. 100 § 4 k.p.k.).

Sytuacja wynikająca z konieczności zawieszenia postępowania w stosunku do jednego z oskarżonych nie może stanowić podstawy zawieszenia wobec innych, do których istniejące przeszkody się nie odnoszą (por. postanowienie SN z 6.06.1970 r., II KZ 78/70, OSNKW 1970/11, poz. 148; postanowienie SA w Krakowie z 13.01.1999 r., II AKz 293/98, KZS 1999/1, poz. 35). W przeciwnym wypadku proces oskarżonych będących do dyspozycji organów ścigania mógłby się nigdy nie zakończyć w oczekiwaniu na oskarżonych, którzy się ukrywają.

W treści uzasadnienia wskazanie daty doręczenia skarżącemu zaskarżonego postanowienia jest pomocne w ustaleniu, że zażalenie jest wniesione w terminie.

23. ZAŻALENIE NA POSTANOWIENIE SĄDU O ODMOWIE PODJĘCIA ZAWIESZONEGO POSTĘPOWANIA (ART. 22 § 2 K.P.K.)

Gniezno, 4.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Żłota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Witolda Nowka
oskarżonego o czyn z art. 282 § 1 k.k.
Sygnatura akt II K 591/24

**Sąd Okręgowy
w Poznaniu
za pośrednictwem
Sądu Rejonowego
w Gnieźnie**

Zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Gnieźnie z 20.08.2025 r. o odmowie podjęcia zawieszonego postępowania sądowego

Na podstawie art. 425 § 1, art. 22 § 2 i art. 438 pkt 2 k.p.k. zaskarżam powyższe postanowienie w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucam obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na jego treść, a to art. 22 § 1 k.p.k., poprzez bezzasadne uznanie, że pobyt świadka (pokrzywdzonego) za granicą stanowi długotrwałą przeszkodę uniemożliwiającą prowadzenie postępowania.

Wnoszę o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gnieźnie do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie

Postanowieniem z 20.06.2024 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie zawiesił postępowanie sądowe toczące się przeciwko Witoldowi Nowkowi o czyn z art. 282 k.k. wobec niestawiennictwa pokrzywdzonego, którego miejsce pobytu nie jest znane.

W dniu 6.06.2025 r. obrońca oskarżonego wniósł o podjęcie zawieszonego postępowania, ustalono bowiem miejsce pobytu pokrzywdzonego (Turcja, okolice Ankar), lecz nie jego miejsce zamieszkania, wskazując także, że nie występują realne podstawy do wysnucia wniosku, że pokrzywdzony w najbliższym czasie powróci do kraju.

Postanowieniem z 20.08.2025 r. Sąd Rejonowy w Gnieźnie (doręczone skarżącemu 28.08.2025 r.) odmówił podjęcia postępowania z uwagi na nieustalenie dokładnego miejsca pobytu pokrzywdzonego i w rezultacie trwanie w dalszym ciągu długotrwałej przeszkody uzasadniającej zawieszenie postępowania.

Stanowisko Sądu Rejonowego nie jest trafne.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w orzecznictwie zawieszenie postępowania z powodu pobytu świadka za granicą tylko wówczas byłoby uzasadnione, gdyby świadek ten był na tyle istotny, iż bez jego przesłuchania nie można by zakończyć postępowania, przy jednoczesnym jednak braku jego wcześniejszego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym bądź sądowym uniemożliwiającym zastosowanie art. 391 § 1 k.p.k. (por. postanowienie SA w Poznaniu z 30.06.1992 r., II AKz 171/92, OSA 1992/10, poz. 53). Tymczasem pokrzywdzony składał zeznania w toku śledztwa i brak jest przeszkód do skorzystania z dyspozycji art. 350a k.p.k. i odstąpienia od zasady bezpośredniości, zwłaszcza że jej zachowanie w tym zakresie nie jest możliwe. Kwestią natomiast sądu *meriti* będzie ocena wiarygodności zeznań świadka, który nie został bezpośrednio przesłuchany przed sądem.

adw. Jan Maj

Komentarz

Artykuł 22 § 2 k.p.k. stanowi *lex specialis* wobec art. 459 k.p.k., zgodnie z którym zażalenie przysługuje tylko na postanowienie zamykające drogę do wydania wyroku. Ustawodawca wskazał, że zaskarżeniu podlega orzeczenie „w przedmiocie zawieszenia”, a zatem podlega tej instytucji decyzja nie tylko o zawieszeniu postępowania, ale również o odmowie zawieszenia oraz o podjęciu czy o odmowie podjęcia zawieszonego postępowania.

Por. komentarze do wzorów 22 i 23.

24. WNIOSEK O SKIEROWANIE SPRAWCY DO POSTĘPOWANIA MEDIACYJNEGO (ART. 23A § 1 K.P.K.)

Łowicz, 5.09.2025 r.

Natan Gensieniec
ul. 3 Maja 200
99-400 Łowicz
tel. 899-000-000
podejrzany o czyn z art. 207 § 1 k.k.
Sygnatura akt PR 1 Ds. 835.2025

Prokurator Rejonowy
w Łowiczu

Wniosek o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego

Na podstawie art. 23a § 1 k.p.k.

wnoszę

o skierowanie sprawy Natana Gensieńca, podejrzanego o czyn z art. 207 § 1 k.k., do postępowania mediacyjnego.

Uzasadnienie

W niniejszej sprawie prokurator postawił mi zarzut popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k., w którym pokrzywdzoną jest moja żona Jessica Gensieniec.

Aktualnie mieszkamy osobno, ale spotykamy się w celu omówienia wspólnych spraw i moja żona wyraziła wolę udziału w postępowaniu mediacyjnym. Mając na uwadze, że istnieje szansa na porozumienie pomiędzy mną a pokrzywdzoną, wnoszę jak we wstępie.

Natan Gensieniec

Komentarz

Sąd lub referendarz sądowy, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator lub inny organ prowadzący to postępowanie, może z inicjatywy lub za zgodą oskarżonego i pokrzywdzonego skierować sprawę do instytucji lub osoby do tego uprawnionej w celu przeprowadzenia postępowania mediacyjnego między pokrzywdzonym a oskarżonym, o czym się ich poucza, informując o celach i zasadach postępowania mediacyjnego, w tym o treści art. 178a k.p.k. (art. 23a § 1 k.p.k.).

Decyzja o skierowaniu sprawy do postępowania mediacyjnego wydawana jest w formie postanowienia, na które nie służy zażalenie (art. 459 k.p.k.). Decyzję tę wydaje organ prowadzący postępowanie, w tym Policja, i nie wymaga ona zatwierdzenia przez prokuratora.

Do postępowania mediacyjnego może dojść wskutek inicjatywy pokrzywdzonego i oskarżonego (w przypadku wniosku jednego z tych podmiotów należy odebrać stanowisko drugiej strony) albo organu procesowego (pokrzywdzony i oskarżony muszą wyrazić zgodę na tę formę postępowania). Niezależnie od zgodnego stanowiska stron organ procesowy może zdecydować o zaniechaniu skierowania sprawy do postępowania mediacyjnego (instytucja fakultatywna), np. jeśli dostrzega możliwość porozumienia się bez udziału mediatora, konflikt został rozwiązany czy mediacja jest niecelowa.

Do postępowania mediacyjnego może zostać skierowana każda sprawa, na każdym etapie postępowania (w tym w postępowaniu odwoławczym), do czasu uprawnomocnienia się orzeczenia. Instytucja ta ma charakter fakultatywny. Ustawodawca nie wskazał przesłanek materialnych, od których zaistnienia uzależnione jest postępowanie mediacyjne. W praktyce najczęściej instytucja ta będzie miała zastosowanie, gdy organ procesowy dostrzega możliwość warunkowego umorzenia postępowania, odstąpienia od wymierzenia kary czy zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Mediacja powinna umożliwiać rozwiązywanie przede wszystkim konfliktów, w których stopień wrogości między stronami przekłada się na swoistą wojnę między nimi i składanie kolejnych zawiadomień o przestępstwach i procesach, które prowadzą do rozstrzygnięć niesatysfakcjonujących w pełni żadnej ze stron.

Nie jest wykluczone kilkukrotne kierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego.

W sprawach ściganych z oskarżenia prywatnego możliwe jest także skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego, które zastępuje wtedy posiedzenie pojednawcze (art. 489 § 2 k.p.k.). W razie pojednania się stron dochodzi do umorzenia postępowania (art. 492 § 1 k.p.k.). Na postanowienie o umorzeniu postępowania stronom służy zażalenie.

II

WŁAŚCIWOŚĆ SĄDU; WYŁĄCZENIE SĘDZIEGO I INNYCH UCZESTNIKÓW PROCESU

1. WNIOSEK O WYSTĄPIENIE PRZEZ SĄD WŁAŚCIWY DO SĄDU APELACYJNEGO O PRZEKAZANIE SPRAWY DO ROZPOZNANIA SĄDOWI OKRĘGOWEMU (ART. 25 § 2 K.P.K.)

Oława, 8.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Pawła Krychy
oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i in.

Sygnatura akt II K 100/25

Sąd Rejonowy w Oławie
II Wydział Karny

Wniosek o wystąpienie do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu jako sądowi pierwszej instancji

Na podstawie art. 25 § 2 k.p.k.

wnoszę,

aby Sąd Rejonowy w Oławie wystąpił do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu ze względu na zawartość sprawy.

Uzasadnienie

Do Sądu Rejonowego w Oławie wpłynął akt oskarżenia przeciwko Pawłowi Kryszce i innym 18 oskarżonym, którzy zostali oskarżeni łącznie o popełnienie 185 przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i in.

W przedmiotowej sprawie ujawniła się przesłanka z art. 25 § 2 k.p.k. w postaci zawartości sprawy z uwagi na liczbę postawionych oskarżonym zarzutów, konieczność przesłuchania 310 świadków wnioskowanych przez prokuratora w akcie oskarżenia oraz występowanie w sprawie kilkunastu opinii biegłych, dotyczących przede wszystkim wyceny nieruchomości, które były przedmiotem obrotu między oskarżonymi i innymi osobami. Należy też wskazać, że dotychczasowe opinie wydawane przez biegłych stały się podstawą postawienia oskarżonym zarzutów, co z pewnością będzie powodowało składanie kolejnych

wniosków dowodowych przez oskarżonych i ich obrońców, nie wyłączając dopuszczenia dowodów z opinii innych biegłych. Wydaje się, że tak obszerny materiał dowodowy (388 tomów akt) przekracza możliwości rozpoznania sprawy przez sąd rejonowy, a zwłaszcza zakończenia sprawy w rozsądnym terminie, dlatego zasadne jest przekazanie sprawy do merytorycznego rozpoznania sądowi okręgowemu jako sądowi pierwszej instancji.

adw. Jan Maj

Komentarz

Zgodnie z art. 25 § 2 k.p.k. sąd apelacyjny, na wniosek sądu rejonowego, może przekazać do rozpoznania sądowi okręgowemu jako sądowi pierwszej instancji sprawę o każde przestępstwo ze względu na szczególną wagę lub zawilość sprawy. Wniosek strony o przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi okręgowemu stanowić może tylko impuls do podjęcia czynności (art. 9 § 2 k.p.k.), którą sąd rejonowy (właściwy miejscowo i rzeczowo) może poczynić z urzędu. Oznacza to, że jeżeli sąd rejonowy nie podzieli argumentów wnioskodawcy, to nie jest zobligowany do wydawania decyzji procesowej i powinien przystąpić do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych, zgodnie ze swoją właściwością.

Decyzja o wystąpieniu przez sąd rejonowy do sądu apelacyjnego zapada w formie postanowienia, podobnie jak decyzja sądu apelacyjnego. Oba postanowienia nie są zaskarżalne. Postanowienie sądu apelacyjnego ma charakter wiążący dla sądu okręgowego (w przypadku przekazania mu sprawy) albo dla sądu rejonowego (w przypadku odmowy uwzględnienia wniosku). O posiedzeniu sądu apelacyjnego nie zawiadamia się stron, a mogą wziąć w nim udział, jeżeli się stawią (art. 96 § 2 k.p.k.).

Postanowienie sądu rejonowego może zostać wydane na posiedzeniu lub rozprawie do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego, gdyż w późniejszym czasie takie wystąpienie byłoby bezprzedmiotowe.

Szczególna waga lub zawilość sprawy może dotyczyć zarówno ustaleń faktycznych, jak i kwestii prawnych. Podmiot występujący z wnioskiem w trybie art. 9 § 2 k.p.k. winien w uzasadnieniu wykazać istnienie przesłanek uzasadniających przekazanie sprawy do sądu okręgowego jako sądu pierwszej instancji.

Pojęcie szczególnej wagi lub zawilości sprawy w rozumieniu przepisu art. 25 § 2 k.p.k. wiązać należy z sytuacją specjalną, ponadprzeciętnie rzadką i wyjątkową zarówno z faktycznego, jak i prawnego punktu widzenia, wymagającą skomplikowanej operacji myślowej, jeśli chodzi o analizę obszernego materiału dowodowego, czy też przeprowadzenia wykładni określonych norm prawnych, które nie znalazły dotychczas odzwierciedlenia w judykaturze.

Szczególnej wagi sprawy nie można wywodzić tylko z samego faktu, że pokrzywdzony był lub jest osobą pełniącą ważne funkcje publiczne, należy bowiem dodatkowo wykazać, że z powodu określonych zaszłości, np. szczególnie bulwersującego charakteru sprawy, dużych emocji, które towarzyszą jej rozpoznaniu, czy też znaczenia i wagi oczekiwanego jej rozstrzygnięcia, niezbędne jest rozpoznanie sprawy przez sędziów odznaczających się większym zawodowym i życiowym doświadczeniem.

Szczególną wagę sprawy w rozumieniu art. 25 § 2 k.p.k. łączyć należy bądź z osobą oskarżonego, bądź z rodzajem zarzucanego mu przestępstwa, przez co sprawa ta staje się szczególnie bulwersująca lub wywołuje duże emocje w społeczeństwie albo prowadzi do skrajnych ocen, które mogą wpływać na nastroje społeczne, stosunek do władz lub porządek publiczny. Natomiast obszerność dowodowa sprawy jest kategorią odrębną od jej zawilosci i może powodować trudności organizacyjne przy rozpoznawaniu sprawy, potrzebę odbycia większej liczby sesji w celu zapoznania się z dowodami i wysłuchania świadków. Nie jest to jednak i nigdy nie był powód właściwości sądu wyższego szczebla (por. wyrok SA w Krakowie z 12.06.2018 r., II AKo 75/18, LEX nr 2614571).

Na szczególną wagę lub zawilosc sprawy z reguły nie wpływa zainteresowanie medialne sprawą czy wartość szkody.

Wielość podmiotów pokrzywdzonych przestępstwem z reguły nie uzasadnia przyjęcia zaistnienia szczególnej wagi sprawy, zwłaszcza gdy czyn ma charakter pospolity. Szczególna waga sprawy zachodzi wówczas, gdy jej przedmiotem są czyny, które m.in. wyjątkowo bulwersowały opinię społeczną (por. postanowienie SA w Krakowie z 27.05.2009 r., II AKo 58/09, KZS 2009/6, poz. 69).

Przekazanie sprawy w trybie art. 25 § 2 k.p.k. nie petryfikuje właściwości sądu okręgowego w toku całego postępowania do jego prawomocnego zakończenia, ale pozwala na badanie aktualności przesłanek przekazania w razie wystąpienia konieczności uchylecia zaskarżonego wyroku po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej orzeczenia (por. wyrok SA w Katowicach z 24.01.2013 r., II AKa 458/12, Biul. SAKa 2013/2, poz. 6). Powyższe oznacza, że przekazanie pierwotnie sprawy do sądu okręgowego w trybie art. 25 § 2 k.p.k. nie wyłącza temu sądowi możliwości przekazania sprawy sądowi rejonowemu jako właściwemu rzeczowo, jeśli ustały podstawy do przyjęcia istnienia szczególnej wagi lub zawilosci sprawy.

2. WNIOSEK O WYŁĄCZENIE SPRAWY DO ODRĘBNEGO ROZPOZNANIA (ART. 34 § 3 K.P.K.)

Łódź, 8.09.2025 r.

adw. Jan Maj
Kancelaria Adwokacka w Poznaniu
60-592 Poznań, ul. Złota 2
tel. 888-888-888, e-mail: jan.maj@gmail.com
obrońca Krzysztofa Pawlaka
oskarżonego o czyny z art. 291 § 1 k.k.
Sygnatura akt IV K 2/24

Sąd Okręgowy w Łodzi
IV Wydział Karny

Wniosek o wyłączenie sprawy do odrębnego rozpoznania i jej przekazanie do sądu właściwego rzeczowo w pierwszej instancji

Na podstawie art. 34 § 3 k.p.k.

wnoszę,

aby Sąd Okręgowy w Łodzi wyłączył sprawę Krzysztofa Pawlaka do odrębnego postępowania i przekazał ją zgodnie z właściwością rzeczową do Sądu Rejonowego w Pabianicach.

Uzasadnienie

2.01.2024 r. do Sądu Okręgowego w Łodzi został skierowany akt oskarżenia przeciwko 11 oskarżonym, w tym przeciwko Krzysztofowi Pawlakowi, w którym prokurator oskarżył go o czyny z art. 291 § 1 k.k. Przewód sądowy został w niniejszej sprawie otwarty dopiero w maju 2025 r. i mimo upływu kolejnych czterech miesięcy w dalszym ciągu następuje odbieranie wyjaśnień od oskarżonych. Prokurator zawniósł w akcie oskarżenia o bezpośrednie przesłuchanie 86 świadków, a należy zakładać, że wnioski dowodowe o przesłuchanie kolejnych świadków będą składane również przez obrońców oskarżonych.

Oskarżony Krzysztof Pawlak nie przyznaje się do popełnienia czterech czynów z art. 291 § 1 k.k. Mając na uwadze chęć zakończenia postępowania bez zbędnej zwłoki, brak ścisłego związku między czynami zarzucanymi temu oskarżonemu z czynami pozostałych współoskarżonych, brak konieczności rozpoznania jego sprawy wraz z pozostałymi oskarżonymi, którzy stoją pod zarzutem m.in. popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k., zasadne jest wyłączenie sprawy Krzysztofa Pawlaka do odrębnego rozpoznania i przekazania

jej zgodnie z właściwością rzeczową do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Pabianicach. Dodatkowo wskazać należy, że ewentualna aprobatą w zakresie niniejszego wniosku może spowodować, że Krzysztof Pawlak będzie mógł zostać przesłuchany w charakterze świadka w sprawie wyłączonej.

Niezależnie od merytorycznego stanowiska oskarżonego chciałby on, aby jego sprawa została zakończona, a wówczas nawet ewentualne wydanie niekorzystnego wyroku spowoduje, że szybciej będzie mógł zacząć biec okres próby czy termin do zatarcia skazania. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy nie jest możliwe racjonalne przewidywanie zakończenia procesu, a można domniemywać, że może to nastąpić nawet za kilka lat.

adw. Jan Maj

Komentarz

Zasadą jest, że sąd właściwy dla sprawców przestępstw jest również właściwy dla pomocników, podlegaczy oraz innych osób, których przestępstwo pozostaje w ścisłym związku z przestępstwem sprawcy, jeżeli postępowanie przeciwko nim toczy się jednocześnie (art. 34 § 1 k.p.k.). Możliwe jest wyłączenie sprawy co do poszczególnych oskarżonych czy o poszczególne czyny do odrębnego rozpoznania, jeżeli łączne rozpoznanie spraw jest istotnie utrudnione z uwagi na przyczyny uzasadniające zawieszenie postępowania lub inne ważne powody, chyba że przeszkoda nie ma charakteru długotrwałego lub kontynuowanie postępowania nie narusza prawa do obrony oskarżonego, którego odpowiedzialności karnej przeszkoda dotyczy. Sprawa wyłączona po otwarciu przewodu sądowego podlega rozpoznaniu przez sąd, który dokonał wyłączenia, chyba że nie jest on właściwy rzeczowo (art. 34 § 3 i 4 k.p.k. *in fine*).

Na postanowienie o wyłączeniu sprawy do odrębnego rozpoznania wydane po otwarciu przewodu sądowego przysługuje zażalenie prokuratorowi oraz stronie, której sprawę do odrębnego rozpoznania wyłączono (art. 34 § 6 k.p.k.). Powyższe oznacza, że zażalenie nie przysługuje innym stronom, w tym oskarżycielom posiłkowym czy współoskarżonym.

W praktyce najczęstszą przyczyną wyłączenia sprawy do odrębnego rozpoznania jest ukrywanie się jednego z oskarżonych, którego obecność na rozprawie jest obowiązkowa, lub stan zdrowia uniemożliwiający udział w rozprawie.

Możliwe jest, że sąd, któremu sprawę przekazano wskutek wyłączenia, stwierdzi swą niewłaściwość. Wówczas takie postanowienie jest zaskarżalne i pośrednio możliwe jest zaskarżenie w nim ewentualnych uchybień związanych z niesłusznie dokonanym wyłączeniem (por. uchwała SN (7) z 24.10.1989 r., V KZP 16/89, OSNKW 1990/1–3, poz. 1).